

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ตัวอย่างการคำนวณภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย

ตัวอย่างที่ 1 กรณีถูกจ้างเข้าทำงานตั้งแต่เดือนมกราคม และมีเงินได้ตลอดทั้งปีเท่า ๆ กันทุกเดือน

ในปีภาษี 2546 นายแดงได้รับเงินเดือนเดือนละ 40,000 บาท โดยนายแดงได้แจ้งสถานภาพการหักลดหย่อนของตนเองไว้ดังนี้ ภรรยาไม่มีเงินได้ มีบุตรที่อยู่ในข่ายได้รับการลดหย่อนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในประเทศไทยจำนวน 2 คน จ่ายค่าเบี้ยประกันชีวิตที่สามารถหักลดหย่อนได้ของตนเองในปีภาษี 2546 จำนวน 35,000 บาท และดอกเบี้ยเงินกู้ยืมธนาคารเพื่อซื้อที่อยู่อาศัยทั้งปีจำนวน 50,000 บาท นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย และนำส่งในแต่ละเดือน ดังนี้

วิธีคำนวณ

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (40,000x12)	=	480,000	บาท
(2) หัก ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	420,000	บาท
(4) หัก ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	34,000 (2 คน)		
ค่าลดหย่อนเบี้ยประกันชีวิต	35,000		
ค่าลดหย่อนดอกเบี้ยเงินกู้ยืมฯ	<u>50,000</u>	=	<u>179,000</u> บาท
(5) คงเหลือ เงินได้สุทธิ	=	<u>241,000</u>	บาท
(6) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (141,000 \times 10\%)$	=	15,100	บาท
(7) ภาษีหัก ณ ที่จ่ายต่อเดือน $\frac{15,100}{12}$	=	1,258.33	บาท
เหลือเศษ	=	0.003	บาท
(8) จำนวนเงินที่เหลือเศษให้รวมกับเงินภาษีที่จะต้องหักไว้			
ครั้งสุดท้ายในเดือนธันวาคม $1,258.33 + (0.003 \times 12)$	=	1,258.37	บาท

ตัวอย่างที่ 2 กรณีมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินที่จ่ายให้แก่ถูกจ้างระหว่างปีภาษี และการคำนวณภาษีหัก ณ ที่จ่ายในเดือนธันวาคม

จากตัวอย่างที่ 1 ถ้านายแดงได้รับเงินเดือนขึ้นในเดือนกันยายน 2546 เป็นเดือนละ 60,000 บาท นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายประจำเดือนกันยายน – ธันวาคม 2546 ดังนี้

วิธีคำนวณ

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (60,000x12)	=	720,000	บาท
(2) หัก ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	660,000	บาท
(4) หัก ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	34,000 (2 คน)		
ค่าลดหย่อนเบี้ยประกันชีวิต	35,000		
ค่าลดหย่อนดอกเบี้ยเงินกู้ยืมฯ	<u>50,000</u>	=	<u>179,000</u> บาท
(5) คงเหลือ เงินได้สุทธิ	=	<u>481,000</u>	บาท
(6) ภาษีเงินได้ทั้งปี ((100,000 – 80,000) x 5%) + (381,000 x 10%)	=	39,100	บาท
(7) ภาษีหัก ณ ที่จ่ายต่อเดือน	$\frac{39,100}{12}$	=	3,258.33 บาท
เหลือเศษ	=	0.003	บาท
(8) จำนวนเงินที่เหลือเศษให้รวมกับเงินภาษีที่จะต้องหักไว้			
ครั้งสุดท้ายในเดือนธันวาคม 3,258.33 + (0.003 x 12)	=	3,258.37	บาท

หมายเหตุ สำหรับเดือนธันวาคม ให้ปรับปรุงการหักภาษี ณ ที่จ่ายดังนี้

ภาษีที่ต้องเสียทั้งปีจากเงินได้ที่ได้รับจริง

เงินเดือน เดือนละ 40,000 บาทเป็นเวลา 9 เดือน = 360,000 บาท

เงินเดือน เดือนละ 60,000 บาทเป็นเวลา 3 เดือน = 180,000 บาท

รวมเป็นเงินได้ = 540,000 บาท

เข้าสู่กระบวนการคิดภาษีหัก ณ ที่จ่ายใหม่อีกครั้งหนึ่ง แล้วจะได้เงินภาษีทั้งหมดเท่ากับ 21,100 บาท แต่มีภาษีหัก ณ ที่จ่ายและนำส่งไว้แล้วตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนพฤศจิกายนเท่ากับ (1,258.33 x 9) + กับ (3,258.33 x 2) = 17,841.63 บาท ฉะนั้นเป็นเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายในเดือนธันวาคม = 21,100 – 17,841.63 = 3,258.37 บาท

สรุป นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายของนายแดง ดังนี้

- เดือนมกราคมถึงกันยายน เดือนละ = 1,258.33 บาท

- เดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายน เดือนละ	=	3,258.33	บาท
- เดือนธันวาคม	=	3,258.37	บาท

ตัวอย่างที่ 3 กรณีจำนวนคราวที่จ่ายเงินได้ให้แก่ลูกจ้าง ไม่สม่ำเสมอตลอดปีภาษี

จากตัวอย่างที่ 1 นายแดงได้รับเงินเดือนและได้รับเงินค่าล่วงเวลาตามจำนวนวันที่ทำงาน คือ เดือนมกราคมได้รับค่าล่วงเวลา 7,000 บาท และเดือนกุมภาพันธ์ได้รับค่าล่วงเวลา 6,000 บาท ดังนี้ นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) ต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายในแต่ละคราว คือ

วิธีคำนวณ

เดือนมกราคม

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (40,000x12)	=	480,000	บาท
<u>บวก</u> ค่าล่วงเวลาเดือนมกราคม	=	<u>7,000</u>	บาท
รวมเงินได้พึงประเมิน	=	487,000	บาท
(2) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	427,000	บาท
(4) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	34,000 (2 คน)		
ค่าลดหย่อนเบี้ยประกันชีวิต	35,000		
ค่าลดหย่อนดอกเบี้ยเงินกู้ยืมฯ	<u>50,000</u>	=	<u>179,000</u> บาท
(5) คงเหลือเงินได้สุทธิ	=	<u>248,000</u>	บาท
(6) ภาษีเงินได้ทั้งปี ((100,000 – 80,000) x 5%) + (148,000 x 10%)	=	15,800	บาท
(7) <u>หัก</u> ภาษีเงินได้ทั้งปีเฉพาะเงินเดือน (ตามตัวอย่างที่ 1)	=	<u>15,100</u>	บาท
(8) ภาษีเงินได้จาก “ค่าล่วงเวลา” เดือนมกราคม	=	700	บาท
(9) <u>บวก</u> ภาษีหัก ณ ที่จ่ายจากเงินเดือนของเดือนมกราคม	=	<u>1,258.33</u>	บาท
(10) รวมภาษีหัก ณ ที่จ่าย “เดือนมกราคม”	=	<u>1,958.33</u>	บาท

เดือนกุมภาพันธ์

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (40,000x12)	=	480,000	บาท
<u>บวก</u> ค่าล่วงเวลาเดือนมกราคม	=	7,000	บาท
ค่าล่วงเวลาเดือนกุมภาพันธ์	=	<u>6,000</u>	บาท
รวมเงินได้พึงประเมิน	=	493,000	บาท

(2) หัก ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	433,000	บาท
(4) หัก ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	34,000 (2 คน)		
ค่าลดหย่อนเบี้ยประกันชีวิต	35,000		
ค่าลดหย่อนดอกเบี้ยเงินกู้ยืมฯ	<u>50,000</u>	=	<u>179,000</u> บาท
(5) คงเหลือเงินได้สุทธิ	=	<u>254,000</u>	บาท
(6) ภาษีเงินได้ทั้งปีจากเงินเดือนและค่าล่วงเวลา			
$((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (154,000 \times 10\%)$	=	16,400	บาท
(7) หัก ภาษีเงินได้ทั้งปีเฉพาะเงินเดือน (ตามตัวอย่างที่ 1)	=	<u>15,100</u>	บาท
(8) คงเหลือ ภาษีเงินได้เฉพาะค่าล่วงเวลา	=	1,300	บาท
(9) หัก ภาษีเงินได้ค่าล่วงเวลาเดือน “มกราคม”	=	<u>700</u>	บาท
(10) คงเหลือ ภาษีเงินได้ค่าล่วงเวลาเดือน “กุมภาพันธ์”	=	600	บาท
(11) บวก ภาษีหัก ณ ที่จ่ายจากเงินเดือนของเดือนกุมภาพันธ์	=	<u>1,258.33</u>	บาท
(12) รวมภาษีหัก ณ ที่จ่าย “เดือนกุมภาพันธ์”	=	<u><u>1,858.33</u></u>	บาท
สรุป นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายของนายแดง ดังนี้			
- เดือนมกราคม	=	1,958.33	บาท
- เดือนกุมภาพันธ์	=	1,858.33	บาท
- เดือนมีนาคมถึงเดือนพฤศจิกายนเดือนละ	=	1,258.33	บาท
- เดือนธันวาคม	=	1,258.37	บาท

ตัวอย่างที่ 4 กรณีถูกจ้างออกจากงานในระหว่างปีภาษี และมีหลักฐานการหักลดหย่อนมาแสดงบางประการ

จากตัวอย่างที่ 1 ถ้านายแดงได้ลาออกจากงานในวันที่ 30 มิถุนายน 2546 และไม่สามารถนำหลักฐานการจ่ายเบี้ยประกันชีวิตจำนวน 35,000 บาท ที่แจ้งรายการขอหักลดหย่อนไว้ต่อนายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) มาแสดงได้ แต่ได้นำใบเสร็จรับเงินดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่จ่ายในแต่ละเดือนมาแสดงจำนวน 20,000 บาท นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) ต้องคำนวณภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายเดือนมิถุนายน 2546 ดังนี้

วิธีคำนวณ

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (40,000x12)	=	480,000	บาท
(2) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	420,000	บาท
(4) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	34,000 (2 คน)		
ค่าลดหย่อนดอกเบี้ยเงินกู้ยืมฯ	<u>20,000</u>	=	<u>114,000</u> บาท
(5) คงเหลือ เงินได้สุทธิ	=	<u>306,000</u>	บาท
(6) ภาษีเงินได้ทั้งปี ((100,000 – 80,000) x 5%) + (206,000 x 10%)	=	21,600	บาท
(7) ภาษีหัก ณ ที่จ่ายต่อเดือน $\frac{21,600}{12}$	=	1,800	บาท
(8) ภาษีที่นำส่งไว้ขาดแต่ละเดือน (1,800 - 1,258.33)	=	541.67	บาท
(9) จำนวนเดือนที่ส่งไว้ขาดคือ 5 เดือน (มกราคม – พฤษภาคม)			
ดังนั้นภาษีที่ต้องนำส่งเดือนมิถุนายน (1,800 + (541.67 x 5))	=	4,508.35	บาท

สรุป นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายของนายแดง ดังนี้

เดือนมกราคมถึงพฤษภาคม เดือนละ	=	1,258.33	บาท
เดือนมิถุนายน	=	4,508.35	บาท

ตัวอย่างที่ 5 กรณีลูกจ้างเข้าทำงานในระหว่างปีภาษีและมีหลักฐานการหักลดหย่อนมาแสดงบางประการ

ในปีภาษี 2546 นายด้วงได้เข้าทำงานเป็นลูกจ้างในวันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ได้รับเงินเดือนเดือนละ 30,000 บาท ได้แจ้งสถานการณ์หักลดหย่อนของตนไว้ดังนี้ ภริยาไม่มีเงินได้ และมีบุตรอยู่ในเกณฑ์ได้รับการลดหย่อนกำลังศึกษาอยู่ในประเทศไทยจำนวน 2 คน นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายและนำส่งในแต่ละเดือนดังนี้

วิธีคำนวณ

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (30,000x6)	=	180,000	บาท
(2) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	120,000	บาท
(4) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		

ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>34,000</u> (2 คน)	=	<u>94,000</u>	บาท
(5) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>26,000</u>	บาท

ดังนั้นเมื่อนายด้วงไม่มีเงินได้สุทธิเหลืออยู่พอที่จะคำนวณภาษีหัก ณ ที่จ่าย นายจ้างไม่ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย อย่างไรก็ตามนายด้วงในฐานะผู้มีเงินได้ถึงเกณฑ์ตามกฎหมาย (มาตรา 56 วรรคแรก แห่งประมวลรัษฎากร) ก็ยังคงมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้ประจำปี ภายในเดือนมีนาคมของปี พ.ศ. 2547

ข้อสังเกต การคูณด้วย 12 นั้นมีข้อยกเว้นเฉพาะกรณีการเข้าทำงานในระหว่างปี โดยกฎหมายกำหนดให้คูณด้วยจำนวนเดือนที่เหลืออยู่ เช่น ถ้าเข้าทำงานในเดือนกันยายนก็จะคูณด้วย 4 (กันยายน ตุลาคม พฤศจิกายน และธันวาคม = 4 เดือน) แต่ถ้าหากเป็นการออกจากงานในระหว่างปี ก็ต้องคูณด้วย 12 เหมือนเดิม โดยให้พิจารณาเฉพาะตอนเข้าทำงานจนถึงสิ้นปีเท่านั้น ไม่ต้องพิจารณาตอนออกจากงาน เช่น เข้าทำงานเดือนมกราคมและออกจากงานเดือนมีนาคมในปีเดียวกันก็ต้องใช้ 12 คูณเงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (คำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. 16/2530 เรื่อง การคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย กรณีการจ้างแรงงานระหว่างปี)

ถ้าหากมีกำหนดคร่าวจ่ายเป็นรายวัน เช่น กรรมกรรายวัน ก็ให้นำค่าแรงรายวันคูณด้วย 365 วัน หรือถ้ากำหนดคร่าวจ่ายเป็นรายสัปดาห์ ก็ให้คูณด้วย 52 สัปดาห์

ตัวอย่างที่ 6 กรณีการจ่ายเงินโบนัส

จากตัวอย่างที่ 1 ถ้าในเดือนมีนาคม 2546 นายแดงได้รับเงินโบนัสอีกจำนวนหนึ่งเป็นเงิน 100,000 บาท นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายสำหรับเดือนมีนาคม 2546 ดังนี้

วิธีคำนวณ

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี				
เงินเดือน (40,000 x 12)		=	480,000	บาท
บวก เงินโบนัส		=	<u>100,000</u>	บาท
รวมเงินได้พึงประเมินเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี		=	580,000	บาท
(2) หัก ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)		=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย		=	520,000	บาท
(4) หัก ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000			
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000			
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	34,000 (2 คน)			
ค่าลดหย่อนเบี้ยประกันชีวิต	35,000			

ค่าลดหย่อนดอกเบี้ยเงินกู้ยืมฯ	<u>50,000</u>	=	<u>179,000</u>	บาท
(5) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>341,000</u>	บาท
(6) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (241,000 \times 10\%)$		=	25,100	บาท
(7) <u>หัก</u> ภาษีเงินได้ทั้งปีเฉพาะเงินเดือน (ตามตัวอย่างที่ 1)		=	<u>15,100</u>	บาท
(8) คงเหลือ ภาษีของเงินโบนัส		=	10,000	บาท
(9) <u>บวก</u> ภาษีหัก ณ ที่จ่ายเฉพาะเงินเดือนในเดือนมีนาคม		=	1,258.33	บาท
(10) รวมภาษีหัก ณ ที่จ่าย นายแดงทั้งสิ้นในเดือนมีนาคม		=	11,258.33	บาท
สรุป นายจ้าง(ผู้จ่ายเงินได้) จะต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายของนายแดง ดังนี้				
- เดือนมกราคมถึงกุมภาพันธ์ เดือนละ		=	1,258.33	บาท
- เดือนมีนาคม		=	11,258.33	บาท
- เดือนเมษายนถึงพฤศจิกายน เดือนละ		=	1,258.33	บาท
- เดือนธันวาคม		=	1,258.37	บาท

ตัวอย่างที่ 7 กรณีภาษีที่นายจ้างออกให้แทนพนักงานหรือลูกจ้างทั้งหมด

นายนิเวศมีเงินเดือน ๆ ละ 22,000 บาท มีภรรยาเป็นแม่บ้านและบุตรกำลังศึกษาจำนวน 1 คน บริษัทออกเงินภาษีให้แทนทั้งหมด โดยไม่มีภาระภาษีที่นายนิเวศต้องจ่ายชำระด้วยตนเองอีก ภาษีที่คำนวณได้จะเป็นเท่าไร หากต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายจะเป็นเท่าไร

วิธีคำนวณ

ครั้งที่ 1

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี $(22,000 \times 12)$		=	264,000	บาท
(2) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)		=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย		=	204,000	บาท
(4) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000			
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000			
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>17,000</u> (1 คน)	=	<u>77,000</u>	บาท
(5) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>127,000</u>	บาท
(6) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (27,000 \times 10\%)$		=	3,700	บาท

ครั้งที่ 2

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี $(22,000 \times 12)$		=	264,000	บาท
(2) <u>บวก</u> ภาษีที่คำนวณได้ครั้งที่ 1		=	<u>3,700</u>	บาท

		=	267,700	บาท
(3) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)		=	<u>60,000</u>	บาท
(4) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย		=	207,700	บาท
(5) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000			
<u>หัก</u> ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000			
<u>หัก</u> ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>17,000</u> (1 คน)	=	<u>77,000</u>	บาท
(6) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>130,700</u>	บาท
(7) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (30,700 \times 10\%)$		=	4,070	บาท
ครั้งที่ 3				
(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (22,000x12)		=	264,000	บาท
(2) <u>บวก</u> ภาษีที่คำนวณได้ครั้งที่ 2		=	<u>4,070</u>	บาท
		=	268,070	บาท
(3) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)		=	<u>60,000</u>	บาท
(4) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย		=	208,070	บาท
(5) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000			
<u>หัก</u> ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000			
<u>หัก</u> ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>17,000</u> (1 คน)	=	<u>77,000</u>	บาท
(6) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>131,070</u>	บาท
(7) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (31,070 \times 10\%)$		=	4,107	บาท
ครั้งที่ 4				
(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (22,000x12)		=	264,000	บาท
(2) <u>บวก</u> ภาษีที่คำนวณได้ครั้งที่ 3		=	<u>4,107</u>	บาท
		=	268,107	บาท
(3) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)		=	<u>60,000</u>	บาท
(4) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย		=	208,107	บาท
(5) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000			
<u>หัก</u> ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000			
<u>หัก</u> ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>17,000</u> (1 คน)	=	<u>77,000</u>	บาท
(6) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>131,107</u>	บาท
(7) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (31,070 \times 10\%)$		=	4,110.70	บาท

ครั้งที่ 5

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (22,000x12)	=	264,000	บาท
(2) <u>บวก</u> ภาษีที่คำนวณได้ครั้งที่ 4	=	<u>4,110.70</u>	บาท
	=	268,110.70	บาท
(3) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(4) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	208,110.70	บาท
(5) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>17,000</u> (1 คน)	=	<u>77,000</u> บาท
(6) คงเหลือ เงินได้สุทธิ	=	<u>131,110.70</u>	บาท
(7) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (31,070 \times 10\%)$	=	4,110.07	บาท

ครั้งที่ 6

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (22,000x12)	=	264,000	บาท
(2) <u>บวก</u> ภาษีที่คำนวณได้ครั้งที่ 5	=	<u>4,110.07</u>	บาท
	=	268,111.07	บาท
(3) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(4) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	208,111.07	บาท
(5) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>17,000</u> (1 คน)	=	<u>77,000</u> บาท
(6) คงเหลือ เงินได้สุทธิ	=	<u>131,111.07</u>	บาท
(7) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (31,070 \times 10\%)$	=	4,111.11	บาท

ครั้งที่ 7

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี (22,000x12)	=	264,000	บาท
(2) <u>บวก</u> ภาษีที่คำนวณได้ครั้งที่ 6	=	<u>4,111.11</u>	บาท
	=	268,111.11	บาท
(3) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)	=	<u>60,000</u>	บาท
(4) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย	=	208,111.11	บาท
(5) <u>หัก</u> ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		

ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	17,000 (1 คน)	=	<u>77,000</u>	บาท
(6) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>131,111.11</u>	บาท
(7) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (31,070 \times 10\%)$		=	4,111.11	บาท

สรุป

1. เมื่อเปรียบเทียบมูลค่าภาษีจากการคำนวณครั้งที่ 7 และ 8 เมื่อไม่พบความแตกต่างในตัวเลขภาษีแล้วให้ใช้ตัวเลขภาษีนั้นเป็นยอดภาษีที่ต้องชำระ ในตัวอย่างนี้ = 4,111.11 บาท

2. หากต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายในแต่ละเดือน = $4,111.11/12 = 342.59$ บาทต่อเดือน จำนวนเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่เหลือเศษแต่ละงวดให้รวมกับเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่จะต้องหักไว้ครั้งสุดท้ายในเดือนธันวาคม

ตัวอย่างที่ 8 กรณีภาษีที่นายจ้างออกให้แทนพนักงานหรือลูกจ้างให้เท่าจำนวนที่ต้องชำระ

นายนิเวศมีเงินเดือน ๆ ละ 22,000 บาท มีภรรยาเป็นแม่บ้านและบุตรกำลังศึกษาจำนวน 1 คน บริษัทออกเงินภาษีให้แทนเท่ากับจำนวนภาษีที่นายนิเวศต้องจ่ายชำระ ภาษีที่คำนวณได้จะเป็นเท่าไร หากต้องหักภาษี ณ ที่จ่ายจะเป็นเท่าไร

วิธีคำนวณ

ครั้งที่ 1

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี $(22,000 \times 12)$		=	264,000	บาท
(2) หัก ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท)		=	<u>60,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย		=	204,000	บาท
(4) หัก ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000			
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000			

ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา

17,000 (1 คน)

= 77,000 บาท(5) คงเหลือ เงินได้สุทธิ = 127,000 บาท(6) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (27,000 \times 10\%)$ = 3,700 บาท

ครั้งที่ 2

(1) เงินเดือนเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี $(22,000 \times 12)$ = 264,000 บาท(2) บวก ภาษีที่คำนวณได้ครั้งที่ 1 = 3,700 บาท

(3) หัก ค่าใช้จ่ายเหมา (40% ไม่เกิน 60,000 บาท) = 267,700 บาท

(4) คงเหลือ เงินได้หลังจากหักค่าใช้จ่าย = 60,000 บาท

(5) หัก ค่าลดหย่อนส่วนตัว = 207,700 บาท

ค่าลดหย่อนคู่สมรส

30,000

= 207,700 บาท

(5) หัก ค่าลดหย่อนส่วนตัว	30,000		
ค่าลดหย่อนคู่สมรส	30,000		
ค่าลดหย่อนบุตรที่ศึกษา	<u>17,000</u> (1 คน)	=	<u>77,000</u> บาท
(6) คงเหลือ เงินได้สุทธิ		=	<u>130,700</u> บาท
(7) ภาษีเงินได้ทั้งปี $((100,000 - 80,000) \times 5\%) + (30,700 \times 10\%)$		=	4,070 บาท

สรุป

1. ยอดภาษีที่ต้องชำระ ในตัวอย่างนี้ = 4,070.00 บาท
2. หากต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายในแต่ละเดือน = $4,070/12 = 339.17$ บาทต่อเดือน จำนวนเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่เหลือเศษแต่ละงวดให้รวมกับเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายที่จะต้องหักไว้ครั้งสุดท้ายในเดือนธันวาคม

ตัวอย่างที่ 9 กรณีเงินได้สะสมที่จ่ายเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

นายคำลูกจ้างมีเงินเดือนตลอดทั้งปี 2546 จำนวน 200,000 บาท ได้จ่ายเงินสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพฯ ตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจำนวน 30,000 บาท

วิธีคำนวณ

(1) เงินเดือนนายคำ ตลอดทั้งปี	=	200,000	บาท
(2) หัก เงินสะสมฯ ส่วนที่เกิน 10,000 แต่ไม่เกิน 290,000 บาท	=	<u>20,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ เงินได้สุทธิ	=	<u>180,000</u>	บาท

เงินที่เหลือให้นำไปคำนวณภาษีเงินได้ตามปกติต่อไปด้วยการหักค่าใช้จ่ายกับหักค่าลดหย่อนและเหลือเงินได้สุทธิจำนวนเท่าใดก็นำไปคูณกับอัตรากำหนดตามหลักเกณฑ์ในมาตรา 48 (1) ต่อไป

ตัวอย่างที่ 10 กรณีเงินได้ที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงาน

นายคำ ลูกจ้างมีอายุ 48 ปี ทำงานกับนายจ้างมาเป็นเวลา 10 ปี ได้รับเงินเดือนในปีสุดท้ายก่อนออกจากงานเดือนละ 20,000 บาท โดยนายคำได้ถูกนายจ้างเลิกจ้างและได้รับเงินชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานจำนวน 300,000 บาท รวมทั้งเงินจากการเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพอีกจำนวน 500,000 บาท

วิธีคำนวณ

- (1) นายคำได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงาน คือ

เงินชดเชยตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน (ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ไม่เกินเงินเดือน ค่าจ้าง 10 เดือนสุดท้ายตามข้อ 2 (51) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 126ฯ)	=	300,000	บาท
(2) คงเหลือ	=	100,000	บาท
(3) เงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ (ไม่ได้รับยกเว้นภาษี)	=	500,000	บาท
(4) รวมเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวฯ	=	600,000	บาท
(5) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนแรก (7,000 x 10 ปี)	=	70,000	บาท
(6) คงเหลือ	=	530,000	บาท
(7) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนหลัง $(530,000 \times \frac{50}{100})$	=	265,000	บาท
(8) คงเหลือ เงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายแล้ว	=	265,000	บาท
(9) การเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48 (5) แห่งประมวลรัษฎากรให้นำเงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายคูณ ด้วยอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ไม่มีการหักลดหย่อน) ภาษีหัก ณ ที่จ่าย เท่ากับ 21,500 บาท			

ตัวอย่างที่ 11 กรณีนายจ้างจ่ายเงินบำเหน็จฯ ให้ลูกจ้างเพราะเหตุออกจากงานโดยคำนวณจ่ายตาม
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

นายจ้างจ่ายเงินบำเหน็จฯ เป็นเงิน 150,000 บาท ซึ่งลูกจ้างทำงานมา 15 ปีได้รับเงิน
เดือนในเดือนที่ออกจากงาน 10,000 บาท

วิธีคำนวณ

(1) เงินบำเหน็จฯ ที่นำไปหักค่าใช้จ่าย	=	150,000	บาท
(2) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนแรก (7,000 x 15 ปี)	=	105,000	บาท
(3) คงเหลือ	=	45,000	บาท
(4) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนหลัง $(45,000 \times \frac{50}{100})$	=	22,500	บาท
(5) คงเหลือ เงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายแล้ว	=	22,500	บาท
(6) การเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48 (5)ฯ คูณด้วยอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีหัก ณ ที่จ่าย เท่ากับ 1,125 บาท			

ตัวอย่างที่ 12 กรณีนายจ้างจ่ายเงินบำเหน็จฯ ต่ำกว่าเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีที่ทำงาน ลูกจ้างทำงานมา 10 ปีได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายเท่ากับ 10,000 บาท เมื่อออกจากงาน นายจ้างจ่ายเงินบำเหน็จฯ ให้ 80,000 บาท

วิธีคำนวณ

- (1) เงินบำเหน็จที่จะนำไปคิดค่าใช้จ่ายต้องไม่เกิน
(10,000 x 10 ปี) เท่ากับ 100,000 บาท แต่เงินบำเหน็จฯ
ที่นายจ้างจ่ายมีเพียง 80,000 บาท จึงไม่เกิน 100,000 บาท
ดังนั้นจึงนำเงินบำเหน็จฯ จำนวน 80,000 บาท
ไปหักค่าใช้จ่ายได้ทั้งจำนวน = 80,000 บาท
- (2) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนแรก (7,000 x 10 ปี) = 70,000 บาท
- (3) คงเหลือ = 10,000 บาท
- (4) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนหลัง $(10,000 \times \frac{50}{100})$ = 5,000 บาท
- (5) เหลือเงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายแล้ว = 5,000 บาท
- (6) การเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48 (5)ฯ คูณด้วยอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีหัก ณ ที่จ่าย เท่ากับ 250 บาท

ตัวอย่างที่ 13 กรณีนายจ้างจ่ายเงินบำเหน็จฯ สูงกว่าเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีที่ทำงาน

ลูกจ้างทำงานมา 10 ปีได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายเท่ากับ 10,000 บาท เมื่อออกจากงาน นายจ้างจ่ายเงินบำเหน็จฯ ให้ 120,000 บาท

วิธีคำนวณ

- (1) เงินบำเหน็จที่จะนำไปคิดค่าใช้จ่ายต้องไม่เกิน
(10,000 x 10 ปี) เท่ากับ 100,000 บาท
แต่เงินบำเหน็จฯ ที่นายจ้างจ่ายมีจำนวน 120,000 บาท
ซึ่งเกินกว่า 100,000 บาท (วิธีของทางราชการ)
ดังนั้นจึงนำเงินบำเหน็จฯ มาเป็นตัวตั้งคิดหักค่าใช้จ่ายได้เพียง = 100,000 บาท
- (2) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนแรก (7,000 x 10 ปี) = 70,000 บาท
- (3) คงเหลือ = 30,000 บาท
- (4) หัก ค่าใช้จ่ายส่วนหลัง $(30,000 \times \frac{50}{100})$ = 15,000 บาท

(5) รวมค่าใช้จ่าย (2) + (4)	=	85,000	บาท
(6) เงินบำเหน็จฯ	=	120,000	บาท
(7) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายตาม (5)	=	<u>85,000</u>	บาท
(8) คงเหลือ เงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายแล้ว	=	<u>35,000</u>	บาท
(9) การเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48 (5)ฯ คุณด้วยอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีหัก ณ ที่จ่าย เท่ากับ 1,750 บาท			

ตัวอย่างที่ 14 การคำนวณกรณีในปีภาษีที่ถูกจ้างออกจางานนั้นปรากฏว่าลูกจ้างได้รับเงินเดือนไม่เท่ากันตลอด 12 เดือน

นายจ้างจ่ายเงินบำเหน็จฯ เป็นเงิน 120,000 บาทให้แก่ลูกจ้างซึ่งทำงานมาเป็นเวลา 10 ปี และในปีที่ออกจากงาน ลูกจ้างได้รับเงินเดือนตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายนเดือนละ 8,000 บาท และตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงธันวาคมเดือนละ 10,000 บาท

วิธีคำนวณ

ขั้นที่ 1 ต้องถัวเฉลี่ยเงินเดือน 12 เดือนสุดท้าย

$$\frac{(8,000 \times 6) + (10,000 \times 6)}{12} = 9,000 \text{ บาท}$$

ขั้นที่ 2 บวกกับร้อยละ 10 ของเงินเดือนถัวเฉลี่ยนั้น

$$\frac{(9,000 \times 10)}{100} = 9,900 \text{ บาท}$$

ขั้นที่ 3 เงินบำเหน็จฯ ที่จะนำไปคิดหักค่าใช้จ่ายต้องไม่เกิน (9,900 x 10 ปี) จำนวน 99,000 บาท เมื่อเปรียบเทียบกับเงินบำเหน็จที่จ่ายจริงจำนวน 120,000 บาทจึงเกินกว่าจำนวนที่คิดได้ตามกฎหมาย ด้วยเหตุนี้ต้องนำเงินบำเหน็จฯ ที่คิดได้จำนวน 99,000 บาทไปเป็นตัวตั้งในการคิดหักค่าใช้จ่าย

(1) เงินบำเหน็จฯ ที่นำมาคิด	=	99,000	บาท
(2) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายส่วนแรก (7,000 x 10 ปี)	=	<u>70,000</u>	บาท
(3) คงเหลือ	=	29,000	บาท
(4) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายส่วนหลัง $(29,000 \times \frac{50}{100})$	=	<u>14,500</u>	บาท
(5) รวมค่าใช้จ่าย (2) + (4)	=	84,500	บาท
(6) เงินบำเหน็จฯ	=	120,000	บาท
(7) <u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายตาม (5)	=	<u>84,500</u>	บาท
(8) คงเหลือ เงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายแล้ว	=	<u>35,500</u>	บาท

(9) การเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48 (5)ฯ ถูกด้วยอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีหัก ณ ที่จ่าย เท่ากับ 1,775 บาท

ข้อสังเกต คำว่า จำนวนปีที่ทำงาน ตามกฎหมายนั้นจะต้องไม่น้อยกว่า 5 ปี จึงจะคิดหัก ค่าใช้จ่ายตามมาตรา 48 (5) แห่งประมวลรัษฎากรได้ แต่ถ้าจำนวนปีที่ทำงานน้อยกว่า 5 ลูกจ้าง ต้องหักค่าใช้จ่ายตามปกติเหมือนเงินเดือนหรือค่าจ้างทั่วไป คือ ร้อยละ 40 แต่รวมกันไม่เกิน 60,000 บาทตามมาตรา 42 ทวิวรรคแรกๆ นอกจากนี้ การจะได้ประโยชน์ในการลดอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาด้วยการยกเว้นภาษีเงินได้ฯ เฉพาะส่วนที่ไม่เกิน 80,000 บาทแรกสำหรับปีภาษี ตามพระราชกฤษฎีกาฯ (ฉบับที่ 412) พ.ศ. 2545 นั้น จะต้องเป็นการคำนวณภาษีเงินได้ตาม มาตรา 48 (1) แห่งประมวลรัษฎากรไม่ใช่กรณีเงินบำเหน็จฯ ตามมาตรา 48 (5) แห่งประมวล รัษฎากร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

กฎหมายภาษีอากรที่เกี่ยวข้อง

พระราชกฤษฎีกา

ออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 288)
พ.ศ. 2538

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2538

เป็นปีที่ 50 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมให้แก่ลูกจ้างของตน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 178 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2538 และมาตรา 3(1) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกานี้ขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 288) พ.ศ. 2538”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเป็นจำนวนร้อยละ 50 ของรายจ่ายที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมให้แก่ลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกรมสรรพากรประกาศกำหนด

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายบรรหาร ศิลปอาชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเป็นจำนวนร้อยละ 50 ของรายจ่ายที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึก

อบรมให้แก่ลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจัดการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานให้แก่ลูกจ้างของตน จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

(ร.จ. ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 112 ตอนที่ 50 ก วันที่ 6 ธันวาคม 2538)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

พระราชกฤษฎีกา
ออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 298)
พ.ศ. 2539

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2539

เป็นปีที่ 51 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับเงินได้ของผู้ดำเนินการฝึกอาชีพที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกการสอนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. 2537

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 178 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2538 และมาตรา 3(1) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 298) พ.ศ. 2539”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน 2 และส่วน 3 หมวด 3 ในลักษณะ 2 แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับเงินได้ของผู้ดำเนินการฝึกอาชีพเป็นจำนวนร้อยละ 50 ของรายจ่ายที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึก การสอน ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. 2537

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

บรรหาร ศิลปอาชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการดำเนินการฝึกอาชีพตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. 2537 สมควรยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้ของผู้ดำเนินการฝึกอาชีพ เป็นจำนวนร้อยละ 50 ของรายจ่ายที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึก การสอนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. 2537 จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

(ร.จ. ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 113 ตอนที่ 36 ก วันที่ 9 กันยายน 2539)

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ป. 7/2528

เรื่อง การคำนวณเงินค่าภาษีอากรที่นายจ้างหรือผู้จ่ายเงินหรือผู้อื่นออกแทนให้
เป็นเงินได้พึงประเมินประเภทต่าง ๆ ตามมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร

เพื่อให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับกรณี คำว่า "เงินได้พึงประเมิน" ตามบทนิยามในมาตรา 39 และประเภทเงินได้พึงประเมิน ตามมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2527 ในบางกรณี กรมสรรพากรจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.2/2526 เรื่อง การคำนวณค่าภาษีเงินได้ที่นายจ้างออกให้ เป็นเงินได้พึงประเมินของลูกจ้างตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ลงวันที่ 5 เมษายน พ.ศ.2526 แต่ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปเฉพาะ ในการปฏิบัติจัดเก็บภาษีอากรที่ค้างอยู่หรือที่พึงชำระก่อนปีภาษี พ.ศ.2528

ข้อ 2 กรณีนายจ้างออกเงินค่าภาษีเงินได้แทนให้ลูกจ้าง สำหรับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในปีภาษีใด โดยลูกจ้างไม่ต้องรับภาระในการเสียภาษีเงินได้ด้วยตนเองเลยให้นำเงินค่าภาษีเงินได้ที่นายจ้างออกแทนให้ไปรวมกับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในปีภาษีนั้นแล้วคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 48(1) แห่งประมวลรัษฎากร จนกว่าจะไม่มีเงินค่าภาษีเงินได้ที่นายจ้างอาจใช้ตารางการคำนวณภาษีเงินได้ที่กรมสรรพากรจัดทำขึ้นซึ่งจะได้ผลเท่ากัน และลูกจ้างไม่ต้องรับภาระในการเสียภาษีเงินได้เพิ่มเติมในการคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินได้จำนวนดังกล่าวในปีภาษีนั้นอีก

ข้อ 3 กรณีนายจ้างออกเงินค่าภาษีเงินได้แทนให้ลูกจ้าง สำหรับเงินเดือนหรือค่าจ้างเป็นจำนวนเงินที่แน่นอน เช่น เท่ากับจำนวนภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ที่นำส่งไว้แล้วให้นำเงินค่าภาษีเงินได้ที่นายจ้างออกแทนให้ไปรวมกับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในปีภาษีนั้น แล้วคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 48(1) แห่งประมวลรัษฎากร กรณีดังกล่าวถ้ามีภาษีจะต้องเสียเพิ่มเติมในการคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับปีภาษีนั้น ลูกจ้างต้องรับภาระในการเสียภาษีเงินได้เพิ่มเติมนั้นด้วยตนเอง

ข้อ 4 ความในข้อ 2 และข้อ 3 ให้ใช้บังคับแก่กรณีที่นายจ้างหรือผู้จ่ายเงินหรือผู้จ่ายเงินหรือผู้อื่นออกเงินค่าภาษีอากรแทนให้ผู้มีเงินได้สำหรับเงินได้ตามมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากรทุกประเภท

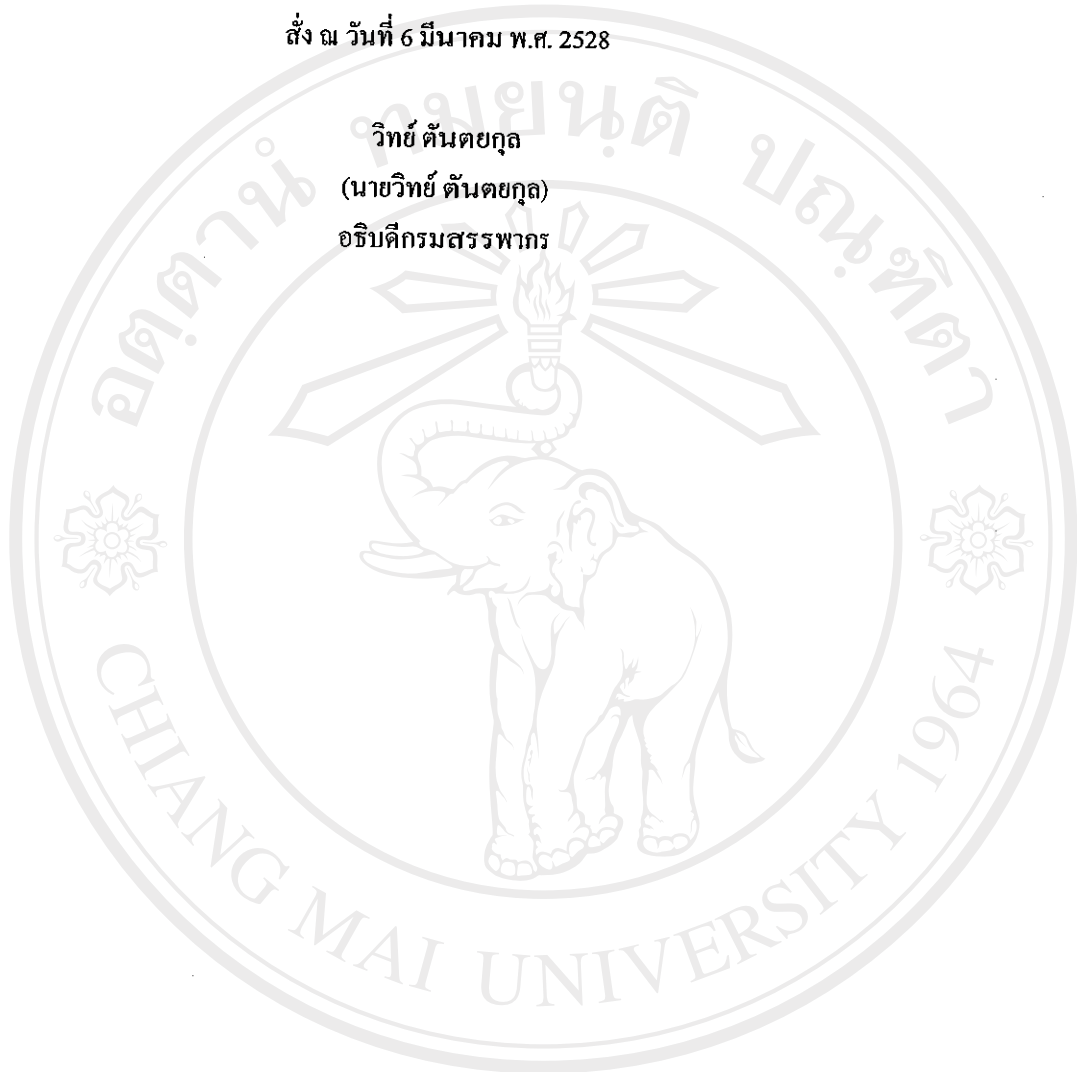
ข้อ 5 กรณีนายจ้างหรือผู้จ่ายเงินหรือผู้จ่ายเงินค่าภาษีอากรแทนให้ผู้มีเงินได้สำหรับเงินได้ตามมาตรา 40 (1) และ (2) แห่งประมวลรัษฎากรของปีภาษีก่อน พ.ศ.2528 แต่ได้ออกให้ตั้งแต่ พ.ศ. 2528 เป็นต้นไป ให้ถือเป็นเงินได้ตามมาตรา 40 (1) และ(2) แห่งประมวลรัษฎากรของผู้มีเงินได้ในปีภาษี พ.ศ. 2528 ด้วย

กรณีนายจ้างผู้จ่ายเงินหรือผู้อื่นออกเงินค่าภาษีอากรแทนให้ ผู้มีเงินได้สำหรับเงินได้ประเภทใด ๆ ตามมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร ไม่ว่าจะออกแทนให้ในทอดใด ๆ และออกแทนให้ในปีภาษีใดก็ตาม ให้ถือว่าเงินค่าภาษีอากรดังกล่าว เป็นเงินได้ของประเภท และของปีภาษีเดียวกับเงินได้ที่มีการออกเงินค่าภาษีอากรแทนให้ เช่นนายจ้างออกเงินค่าภาษีเงินได้ให้ลูกจ้างสำหรับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในปีภาษี พ.ศ. 2528 โดยออกให้ในปี พ.ศ. 2529 กรณีเช่นนี้ให้ถือว่า เงินค่าภาษีเงินได้ที่นายจ้างออกให้ เป็นเงินได้ตามมาตรา 40 (1) แห่ง

ประมวลรัชฎาภรณ์ของลูกจ้างสำหรับปีภาษี พ.ศ. 2528 นั้น การออกภาษีเงินได้ในกรณีเช่นนี้อาจทำให้ผู้เงินได้ต้อง
รับผิดชอบเงินเพิ่มภาษีอากรตามมาตรา 27 แห่งประมวลรัชฎาภรณ์

สั่ง ณ วันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2528

วิทย์ ตันตยกุล
(นายวิทย์ ตันตยกุล)
อธิบดีกรมสรรพากร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ป. 23/2533

เรื่อง การกำหนดมูลค่าของการได้อยู่บ้านที่นายจ้างให้อยู่
โดยไม่เสียค่าเช่าเป็นเงินได้พึงประเมิน

เพื่อให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับการกำหนดมูลค่าของการได้อยู่บ้านที่นายจ้างให้อยู่โดยไม่เสียค่าเช่าเป็นเงินได้พึงประเมิน ตามมาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากร กรมสรรพากรจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กรณีลูกจ้างได้อยู่บ้านของนายจ้างโดยไม่เสียค่าเช่า ให้คำนวณประโยชน์เพิ่มจากการนี้เป็นเงินได้พึงประเมินในอัตราร้อยละ 20 ของเงินเดือนหรือค่าจ้างรวมทั้งเงินเพิ่มตลอดปี (ถ้ามี) โดยไม่รวมเงินโบนัสที่จ่ายเป็นรายปี

(1) กรณีลูกจ้างได้อยู่บ้านของนายจ้างโดยไม่เสียค่าเช่า ให้คำนวณประโยชน์เพิ่มจากการนี้เป็นเงินได้พึงประเมินในอัตราร้อยละ 20 ของเงินเดือนหรือค่าจ้างรวมทั้งเงินเพิ่มตลอดปี (ถ้ามี) โดยไม่รวมเงินโบนัสที่จ่ายเป็นรายปี

(2) กรณีลูกจ้างหลายคนได้บ้านของนายจ้างหลังเดียวอยู่รวมกันโดยไม่เสียค่าเช่า ให้คำนวณประโยชน์เพิ่มตามเกณฑ์ใน (1) เป็นเงินได้พึงประเมินของลูกจ้างแต่ละคน

(3) กรณีลูกจ้างหลายคนได้บ้านของนายจ้างหลังเดียวอยู่รวมกันโดยไม่เสียค่าเช่าตาม (1) ไม่ว่าจะเป็นการโต้แย้งในชั้นการตรวจสอบไตสวนหรือในชั้นอุทธรณ์ก็ตาม ให้เจ้าพนักงานประเมินทำการประเมินค่าเช่าของบ้านนั้น ๆ ว่าสมควรให้เช่าได้ตามปกติหรือไม่ และให้ทำบันทึกการประเมินไว้เป็นหลักฐานแล้วรายงานขอความเห็นชอบจากอธิบดีกรมสรรพากร และให้ถือว่าค่าเช่าบ้านที่ได้ทำการประเมินนี้เป็นเงินได้ของลูกจ้างที่จะนำมาทำการประเมินหรือพิจารณาชี้ขาดของเจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาอุทธรณ์ แล้วแต่กรณี และให้ถือเป็นเกณฑ์ในการคำนวณเงินได้ในปีภาษีต่อไปด้วย เว้นแต่มีข้อเท็จจริงหรือสภาพของบ้านเปลี่ยนแปลงไป

(4) กรณีลูกจ้างหลายคนได้บ้านของนายจ้างตาม (3) หลังเดียวอยู่รวมกัน ให้เฉลี่ยค่าเช่าบ้านที่ประเมินได้ตาม (3) เป็นเงินได้ของลูกจ้างแต่ละคนตามส่วนของเงินเดือนหรือค่าจ้างรวมทั้งเงินเพิ่มตลอดปี (ถ้ามี) โดยไม่รวมเงินโบนัสที่จ่ายเป็นรายปี และให้ถือว่าค่าเช่าบ้านที่ได้ทำการประเมินนี้เป็นเงินได้ของลูกจ้างที่จะนำมาทำการประเมินหรือพิจารณาชี้ขาดของเจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาอุทธรณ์ แล้วแต่กรณี และให้ถือเป็นเกณฑ์ในการคำนวณเงินได้ในปีภาษีต่อไปด้วย เว้นแต่มีข้อเท็จจริงหรือสภาพของบ้านเปลี่ยนแปลงไป

(5) กรณีลูกจ้างได้อยู่บ้านของนายจ้างโดยไม่เสียค่าเช่าและเป็นบ้านที่นายจ้างได้ไปเช่าจากบุคคลอื่นมาอีกต่อหนึ่ง ให้คำนวณประโยชน์เพิ่มจากการนี้เป็นเงินได้พึงประเมินตามค่าเช่าที่นายจ้างได้จ่ายไปจริง

(6) กรณีลูกจ้างหลายคนได้บ้านของนายจ้างตาม (5) อยู่รวมกัน ให้เฉลี่ยค่าเช่าบ้านที่นายจ้างได้จ่ายไปจริงตาม (5) เป็นเงินได้ของลูกจ้างแต่ละคนตามส่วนของเงินเดือนหรือค่าจ้าง รวมทั้งเงินเพิ่มตลอดปี (ถ้ามี) โดยไม่รวมเงินโบนัสที่จ่ายเป็นรายปี

ข้อ 2 ในกรณีนายจ้างได้เช่าบ้านให้เป็นที่พักอาศัยของพนักงาน ซึ่งดำรงตำแหน่งระดับบริหาร โดยนายจ้างเป็นผู้ออกค่าเช่าและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า ค่าคนสวน และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ภายใน

บ้าน แม้ออมาพนักงานผู้นั้นหรือนายจ้างจะได้ใช้บ้านดังกล่าวส่วนหนึ่งเป็นสถานที่ประชุมและปรึกษาหารือกิจการของนายจ้างตลอดจนการจัดงานเลี้ยงรับรองลูกค้าสำคัญ ๆ ของนายจ้างเป็นครั้งคราว ถือได้ว่าค่าเช่าบ้านและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่นายจ้างจ่ายไปเป็นประโยชน์ที่พนักงานผู้นั้นได้รับทั้งสิ้น พนักงานผู้นั้นจะต้องนำประโยชน์ที่ได้รับทั้งหมดมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาด้วย

○ สั ง ๓ วันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2533

บัณฑิต บุญยะปานะ
(นายบัณฑิต บุญยะปานะ)
อธิบดีกรมสรรพากร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

คำสั่งกรมสรรพากร
ที่ ป. 26/2534 เรื่อง ดอกเบี้ยสำหรับกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์
ตามมาตรา 91/5(5) แห่งประมวลรัษฎากร

เพื่อให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นแนวทางปฏิบัติตามประมวลรัษฎากรสำหรับดอกเบี้ยที่ต้องนำมา
รวมคำนวณเป็นรายรับเพื่อเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ สำหรับการประกอบกิจการโดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ตาม
มาตรา 91/2 (5) แห่งประมวลรัษฎากร กรมสรรพากร จึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิกคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป. 11/2528 เรื่อง ดอกเบี้ยตามประกาศการค้า 12 ชนิด 1 แห่ง
บัญชีอัตราภาษีการค้า

ข้อ 2 กรณีบริษัทในเครือเดียวกันให้กู้ยืมเงินกันเอง ไม่ว่าจะนำเงินของตนหรือนำเงินที่กู้ยืมจากบุคคล
อื่นมาให้กู้ยืมในระหว่างกันเอง และไม่ว่าจะคิดดอกเบี้ยในอัตราเท่าใดก็ตาม ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นจากการกู้ยืมเงินใน
กรณีเช่นนี้ ไม่ต้องนำมารวมคำนวณเป็นรายรับเพื่อเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

คำว่า “บริษัทในเครือเดียวกัน” หมายความว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตั้งแต่สองนิติบุคคลขึ้นไป
ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน โดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดถือหุ้นหรือเป็นหุ้นส่วนอยู่ในบริษัทหรือห้างหุ้น
ส่วนนิติบุคคลอีกแห่งหนึ่งไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นทั้งหมดที่มีสิทธิออกเสียงในบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติ
บุคคลนั้นเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนวันที่มีการกู้ยืม

ข้อ 3 กรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนำเงินทุน เงินกู้ยืม เงินเพิ่มทุน หรือเงินอื่นที่เหลืออยู่ไป
ฝากธนาคารหรือซื้อตั๋วเงินของสถาบันการเงินอื่น โดยได้รับดอกเบี้ยตามอัตราปกติ กรณีเช่นนี้ไม่ถือว่าดอกเบี้ย
นั้นเป็นรายรับที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ แม้ว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นจะประกอบกิจการโดยปกติ
เยี่ยงธนาคารพาณิชย์ก็ตาม

ข้อ 4 ความในข้อ 2 และข้อ 3 ไม่รวมถึงการประกอบกิจการตามมาตรา 91/2 (1) มาตรา 92/2 (2) และ
มาตรา 91/2 (3) แห่งประมวลรัษฎากร เฉพาะการรับประกันชีวิตตามกฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิต

ข้อ 5 กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีระเบียบเกี่ยวกับเงินกองทุนสะสมพนักงาน หรือทุนอื่น
ใดเพื่อพนักงาน และบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้นำเงินกองทุนนี้ออกให้พนักงานที่เป็นสมาชิกกู้ยืมเป็นส
วัสดิการ โดยคิดดอกเบี้ยสำหรับเงินที่ให้กู้ยืมตามสมควร ไม่ต้องนำดอกเบี้ยนั้นมารวมคำนวณเป็นรายรับเพื่อเสีย
ภาษีธุรกิจเฉพาะ

ข้อ 6 บรรดาข้อความที่ถูยกยกเลิกโดยคำสั่งกรมสรรพากรนี้ให้ยังคงใช้บังคับต่อไป เฉพาะในการปฏิบัติ
จัดเก็บภาษีการค้าที่ค้างอยู่หรือที่พึงชำระก่อนวันที่คำสั่งนี้ใช้บังคับ

สั่ง ณ วันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2534

บัณฑิต บุญยะปานะ
 (นายบัณฑิต บุญยะปานะ)
 อธิบดีกรมสรรพากร

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ป. 47/2537

เรื่อง ผู้ประกอบการจดทะเบียนนำสินค้าไปใช้ในการบริหารงานของกิจการ

กรณีเครื่องแบบของพนักงาน

เพื่อให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาหรือแนะนำผู้ประกอบการจดทะเบียนปฏิบัติเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีตามข้อ 1 ของประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 1) เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการนำสินค้าไปใช้เพื่อการประกอบกิจการของตนเองโดยตรง ตามมาตรา 77/1(8)(ง) แห่งประมวลรัษฎากร ลงวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2534 กรณีเครื่องแบบของพนักงาน กรมสรรพากรจึงมีคำสั่งต่อไปนี้

ข้อ 1 กรณีที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับเครื่องแบบของพนักงาน โดยผู้ประกอบการเป็นฝ่ายจัดทำให้พนักงานใช้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน อันจะเข้าเงื่อนไขว่าเป็นการนำสินค้าไปใช้เพื่อการประกอบกิจการของตนเองโดยตรงนั้น ต้องเป็นกรณีดังต่อไปนี้

(1) เป็นเครื่องแบบที่ใช้เฉพาะงานหรือห้องปฏิบัติงานโดยเฉพาะในปริมาณไม่เกินสมควร ซึ่งไม่ได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์แก่พนักงาน และเมื่อพนักงานปฏิบัติงานตามหน้าที่แล้วต้องเก็บรักษาไว้ที่สถานที่ประกอบการ หรือให้พนักงานนำออกไปจากสถานประกอบการได้เพียงเพื่อการซักฟอกหรือทำความสะอาด เป็นต้น

(2) เป็นเครื่องแบบที่พนักงานแต่ละคนต้องแต่งอย่างเดียวกันหรือคล้ายกันในจำนวนคนมากพอสมควร ซึ่งประชาชนทั่วไปเมื่อพบเห็นสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นเครื่องแบบของพนักงานของผู้ประกอบการรายหนึ่งรายใดโดยเฉพาะ ไม่ว่าพนักงานแต่ละคนจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการตัดเย็บเอง หรือผู้ประกอบการเป็นผู้จ่ายให้ทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งตกเป็นกรรมสิทธิ์ของพนักงานในจำนวนคนละไม่เกินปีละ 2 ชุด เสื่อนอกไม่เกินปีละ 1 ตัว แต่ไม่รวมถึงรองเท้า ชุดชั้นใน หรือเครื่องแต่งตัวอย่างอื่น

การจ่ายสิ่งของดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ผู้ประกอบการต้องลงรายการให้ชัดเจน ดังนี้

(ก) กรณีที่ผู้ประกอบการเป็นผู้ผลิตสิ่งของดังกล่าว ผู้ประกอบการต้องลงรายการจ่ายในรายงานสินค้าและวัตถุดิบ ในช่องหมายเหตุว่า จ่ายเพื่อตัดเย็บเครื่องแบบ เสื่อนอก ของพนักงาน แล้วแต่กรณี

(ข) กรณีที่ผู้ประกอบการเป็นผู้ซื้อหรือสั่งจ้างทำสิ่งของดังกล่าว เพื่อนำมาจ่ายให้แก่พนักงาน ให้ผู้ประกอบการลงรายการในรายงานภาษีซื้อ ในช่องรายการได้รายการสินค้าหรือบริการว่า เพื่อจ่ายให้แก่พนักงานตัดเย็บเครื่องแบบ เสื่อนอก หรือใช้เป็นเครื่องแบบของพนักงาน แล้วแต่กรณี

ข้อ 2 สำหรับค่าใช้จ่ายตามข้อ 1 ผู้ประกอบการหรือนายจ้างสามารถถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลหรือภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ แล้วแต่กรณี

ข้อ 3 บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หนังสือตอบข้อหารือหรือทางปฏิบัติใดที่ขัดหรือแย้งกับคำสั่งนี้ ให้เป็นอันยกเลิก คำสั่งนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2537 เป็นต้นไป

ตั้ง ณ วันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2537

จตุมงคล โสณกุล
(ม.ร.ว. จตุมงคล โสณกุล)
อธิบดีกรมสรรพากร

ข้อสังเกต ผลจากประกาศอธิบดีกรมสรรพากรดังกล่าว ทำให้นายจ้างไม่ต้องนำเอามูลค่าของเครื่องแบบฯ มารวมเป็นมูลค่าของฐานภาษีมูลค่าเพิ่มและไม่ต้องออกใบกำกับภาษี (Tax Invoice) ตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. 82/2542 เรื่อง หลักเกณฑ์การจัดทำใบกำกับภาษีตามมาตรา 86/4 และมาตรา 86/5 แห่งประมวลรัษฎากร ข้อ 2 (12) ลงวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2542

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ป. 59/2538

เรื่อง ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีค่าเบี่ยงเบนเดินทางที่ได้รับยกเว้น

ไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ตามมาตรา 42(1) แห่งประมวลรัษฎากร

เพื่อให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นแนวทางปฏิบัติ รวมทั้งแนะนำผู้จ่ายเงินได้และผู้มีเงินได้ สำหรับ ค่าเบี่ยงเบนเดินทางในกรณีที่ต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่นอกสำนักงานหรือนอกสถานที่เป็นครั้งคราว ซึ่งเป็นเงินได้ หักประเมินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตามมาตรา 42 (1) แห่งประมวลรัษฎากร กรม สรรพากรจึงมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ค่าเบี่ยงเบนเดินทางที่ลูกจ้างหรือผู้มีหน้าที่หรือตำแหน่งงาน หรือผู้รับทำงานให้ ได้รับเนื่องจากการเดินทาง ไปปฏิบัติงานตามหน้าที่ในประเทศหรือต่างประเทศเป็นครั้งคราว ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณ เพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาต้องเข้าลักษณะดังนี้

(1) ต้องเป็นค่าเบี่ยงเบนซึ่งบุคคลดังกล่าวได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่จะ ต้องปฏิบัติการตามหน้าที่ของตนและได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น

(2) ในกรณีบุคคลดังกล่าวได้รับค่าเบี่ยงเบนในอัตราไม่เกินอัตราค่าเบี่ยงเบนสูงสุดที่ทางราชการ กำหนดจ่ายให้แก่ข้าราชการ ตามพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วย ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ ในประเทศหรือต่าง ประเทศ แล้วแต่กรณี ตามหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายในลักษณะเหมาะสม ให้ถือว่าค่าเบี่ยงเบนดังกล่าว เป็นค่าเบี่ยงเบน ซึ่งบุคคลดังกล่าวได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตนและ ได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น โดยไม่ต้องมีหลักฐานการจ่ายเงินมาพิสูจน์

(3) ในกรณีบุคคลดังกล่าวได้รับค่าเบี่ยงเบนในอัตราเกินกว่าอัตราค่าเบี่ยงเบนตาม (2) และบุคคลดังกล่าวไม่มีหลักฐานมาพิสูจน์ว่าได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่ของ ตนและได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น ให้ถือว่าค่าเบี่ยงเบนดังกล่าวเป็นค่าเบี่ยงเบนซึ่งบุคคลนั้นได้จ่ายไปโดยสุจริต ตามความจำเป็น เพียงเฉพาะในส่วนที่ไม่เกินอัตราตาม (2)

ข้อ 2 การเดินทางไปปฏิบัติงานตามหน้าที่ ตามข้อ 1 ต้องมีหลักฐานการได้รับอนุมัติให้เดินทางไป ปฏิบัติงานนอกสำนักงานหรือนอกสถานที่จากนายจ้างหรือผู้จ่ายเงินได้ โดยต้องระบุลักษณะงานที่ทำและระยะเวลา ในการปฏิบัติงานตามหน้าที่แล้วแต่กรณีด้วย

ข้อ 3 บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยใดที่ขัดหรือแย้งกับคำสั่งนี้ ให้เป็นอันยกเลิก

ข้อ 4 คำสั่งนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2539 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2538

สุชาติ เชาววิศิษฐ
(ร้อยเอกสุชาติ เชาววิศิษฐ)
อธิบดีกรมสรรพากร

อนึ่ง ตามพระราชกฤษฎีกาค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 และแก้ไขเพิ่มเติม จึงได้มี
ระเบียบกระทรวงการคลังฉบับล่าสุด คือ (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2544 ประกาศ ณ วันที่ 27 กันยายน 2544 ดังนี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ป. 96/2543 เรื่อง การคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่ายตามมาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร
กรณีการจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวลรัษฎากร

เพื่อให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นแนวทางปฏิบัติในการตรวจและแนะนำผู้มีเงินได้และผู้จ่ายเงินได้
พึงประเมินตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวลรัษฎากร กรณีการคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่ายตาม
มาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร กรมสรรพากรจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 การคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย ตามมาตรา 50(1) แห่งประมวลรัษฎากร กรณี
การจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) แห่งประมวลรัษฎากร แต่ไม่รวมถึงเงินได้ที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียว
เพราะเหตุออกจากงานให้ปฏิบัติดังนี้

(1) ให้คำนวณหาจำนวนเงินได้พึงประเมินเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี โดยให้นำเงินได้พึงประเมิน
ที่จ่ายแต่ละคราวคูณด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่าย (ต่อปี) ดังนี้

(ก) กรณีจ่ายค่าจ้างเป็นรายเดือนให้คูณด้วย 12

(ข) กรณีจ่ายค่าจ้างเดือนละ 2 ครั้งให้คูณด้วย 24

(ค) กรณีจ่ายค่าจ้างเป็นรายสัปดาห์ให้คูณด้วย 52

การจ่ายเงินได้พึงประเมินให้แก่ผู้มีเงินได้ซึ่งเข้าทำงานระหว่างปี ให้คูณเงินได้พึงประเมินที่
จ่ายแต่ละคราวในปีที่เข้าทำงานด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่ายจริงสำหรับปีนั้น เช่น เข้าทำงานวันที่ 1 เมษายน และ
กำหนดจ่ายค่าจ้างเป็นรายเดือน จำนวนคราวที่จะต้องจ่ายสำหรับปีที่เข้าทำงานจะเท่ากับ 9

(2) ให้นำจำนวนเงินได้พึงประเมินเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปีตาม (1) มาคำนวณภาษีตามเกณฑ์ใน
มาตรา 48 (1) แห่งประมวลรัษฎากร กล่าวคือ นำมาหักค่าใช้จ่ายค่าลดหย่อน และคำนวณภาษีตามบัญชีอัตราภาษี
เงินได้สำหรับบุคคลธรรมดาเป็นเงินภาษีทั้งสิ้น

การคำนวณหักค่าลดหย่อน ให้คำนวณตามที่ผู้มีเงินได้ได้แจ้งไว้พร้อมกับแบบสำเนาหลักฐาน
แสดงสิทธิในค่าลดหย่อนตามแบบ ล.ย.01(แบบแจ้งรายการเพื่อการหักลดหย่อน) ทั้งนี้ ให้คำนวณหักค่าลดหย่อน
ได้ตามที่ผู้มีเงินได้ได้แจ้งไว้ตั้งแต่ต้นปีที่เริ่มหักภาษี ณ ที่จ่าย ไม่ว่าจะจ่ายค่าลดหย่อนนั้นในเดือนใดของปีก็ตาม
เว้นแต่ค่าลดหย่อนเงินบริจาคให้คำนวณหักได้เมื่อมีการจ่ายเงินบริจาคจริงเท่านั้น

กรณีผู้มีเงินได้ได้แจ้งเปลี่ยนแปลงรายการค่าลดหย่อนระหว่างปี ให้คำนวณหักค่าลดหย่อน
ตามที่ผู้มีเงินได้ได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงนั้น

(3) ให้นำจำนวนเงินภาษีทั้งสิ้นที่คำนวณได้ตาม (2) มาหารด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่าย (ต่อปี)
ตาม (1) ได้ผลลัพธ์เป็นเงินเท่าใด ให้หักเป็นเงินภาษี ณ ที่จ่าย ในแต่ละคราวที่จ่ายเงินนั้น

ถ้าการหารด้วยจำนวนคราวไม่ลงตัวเหลือเศษเท่าใด ให้เพิ่มเงินเท่าจำนวนที่เหลือเศษนั้นรวม
เข้ากับเงินภาษีที่จะต้องหักไว้ครั้งสุดท้ายในปีนั้น เพื่อให้ยอดเงินภาษีที่หักรวมทั้งปีเท่ากับจำนวนภาษีที่ต้องเสียทั้ง
ปี

(4) กรณีมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินได้พึงประเมินที่จ่ายระหว่างปี ให้คำนวณภาษีหัก ณ ที่จ่าย
ใหม่ทุกคราว ตามวิธีการตาม (1) - (3)

(5) กรณีมีการจ่ายเงินพิเศษเป็นครั้งคราวระหว่างปี เช่น ค่าล่วงเวลา เงิน โบนัส ให้นำเงินพิเศษนั้นคูณด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่าย (ต่อปี) เพื่อหาจำนวนเงินพิเศษเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี และให้นำมารวมเข้ากับเงินได้พึงประเมินที่จ่ายตามปกติที่คำนวณได้เสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั้งปี แล้วคำนวณภาษีใหม่ตามที่กล่าวตาม (2) เป็นเงินภาษีทั้งสิ้นเท่าใดให้นำภาษีที่คำนวณจากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายตามปกติทั้งปี (ก่อนจ่ายเงินพิเศษ) หักออกได้ผลลัพธ์เป็นเงินภาษีหัก ณ ที่จ่ายสำหรับเงินเพิ่มพิเศษซึ่งจ่ายเป็นครั้งคราวนั้น แล้วให้นำมารวมกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินที่จ่ายตามปกติในคราวนั้น ผลลัพธ์ที่ได้จะเป็นเงินภาษีที่ต้องหัก ณ ที่จ่ายทั้งสิ้นในคราวที่มีการจ่ายเงินพิเศษนั้น

(6) กรณีมีการจ่ายเงินได้พึงประเมินที่ไม่สามารถคำนวณหาจำนวนคราวที่จะต้องจ่าย (ต่อปี) ให้คำนวณภาษีจากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายแต่ละคราวตามเกณฑ์ในมาตรา 48 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ได้ผลลัพธ์เป็นเงินเท่าใด ให้หักเป็นเงินภาษีนำส่งไว้เท่านั้น หากคำนวณแล้วไม่มีเงินภาษีที่ต้องเสียก็ไม่ต้องหัก ในปีเดียวกันนี้ถ้ามีการจ่ายเงินได้พึงประเมินให้ผู้รับรายเดียวกันนี้อีก ให้นำเงินได้พึงประเมินที่จ่ายในครั้งแรกมารวมกับเงินได้พึงประเมินที่จ่ายในครั้งที่สอง แล้วคำนวณภาษีตามเกณฑ์ในมาตรา 48 (1) แห่งประมวลรัษฎากร เช่นเดียวกับการคำนวณครั้งแรก หากคำนวณแล้วไม่มีภาษีที่ต้องเสียก็ไม่ต้องหัก ถ้าได้ผลลัพธ์เป็นเงินเท่าใดให้นำเงินภาษีที่หักและนำส่งไว้แล้ว (ถ้ามี) มาเครดิตออก เหลือเท่าใดจึงหักเป็นเงินภาษีและนำส่งไว้เท่านั้น ถ้ามีการจ่ายเงินได้พึงประเมินในครั้งที่สามและครั้งต่อ ๆ ไป ก็ให้คำนวณตามวิธีดังกล่าวนี้ทุกครั้งไป

(7) กรณีนายจ้างออกเงินค่าภาษีแทนให้ลูกจ้างสำหรับเงินเดือนหรือค่าจ้าง ที่ลูกจ้างได้รับในปีใด โดยลูกจ้างไม่ต้องรับภาระในการเสียภาษีด้วยตนเองเลย ให้นำเงินค่าภาษีที่นายจ้างออกแทนให้ไปรวมกับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในปีนั้น แล้วคำนวณภาษีตามเกณฑ์ในมาตรา 48 (1) แห่งประมวลรัษฎากร จนกว่าจะไม่มีเงินค่าภาษีที่นายจ้างต้องออกแทนให้อีก

(8) กรณีนายจ้างออกเงินค่าภาษีแทนให้ลูกจ้าง สำหรับเงินเดือนหรือค่าจ้างเป็นจำนวนที่แน่นอน เช่น เท่ากับจำนวนภาษีที่จะต้องชำระ ให้นำเงินค่าภาษีที่นายจ้างออกแทนให้ไปรวมกับเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในปีนั้น แล้วคำนวณภาษีตามเกณฑ์ในมาตรา 48 (1) แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อ 2 การคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้พึงประเมินที่จ่ายในเดือนธันวาคมซึ่งเป็นเงินภาษีที่จะต้องหักไว้เป็นครั้งสุดท้ายในปีนั้น ให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินมีสิทธิที่จะคำนวณภาษีเพื่อให้อุดเงินภาษีที่หักเมื่อรวมแล้วเท่ากับจำนวนภาษีที่ผู้มีเงินได้จะต้องเสียภาษีทั้งสิ้น โดยนำจำนวนภาษีที่ได้หักและนำส่งไว้แล้วมาหักออกจากภาษีที่ต้องเสียทั้งสิ้น ได้ผลลัพธ์เป็นเงินเท่าใดให้หักและนำส่งไว้เท่านั้น เช่น นาย ก. มีเงินได้พึงประเมินที่จะต้องเสียภาษีทั้งปีจำนวน 20,140 บาท ซึ่งจะต้องถูกหักภาษีไว้เดือนละ 1,678.33 บาท ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินได้หักภาษี (คำนวณตามข้อ 1) และนำส่งไว้เดือนละ 928.33 บาท เป็นเวลา 9 เดือน (มกราคม-กันยายน) และเดือนละ 4,315 บาท เป็นเวลา 2 เดือน (ตุลาคม-พฤศจิกายน) รวมเป็นเงินภาษีที่หักและนำส่งไว้แล้ว = $(928.33 \times 9) + (4,315 \times 2) = 16,984.97$ บาท เหลือภาษีที่จะต้องหักและนำส่งในเดือนธันวาคม = $20,140 - 16,984.97 = 3,155.03$ บาท

ข้อ 3 การคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้พึงประเมินที่จ่ายในเดือนสุดท้ายที่ผู้มีเงินได้ออกจากงานระหว่างปี ให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินมีสิทธิที่จะคำนวณภาษี เพื่อให้เงินภาษีที่หักไว้ถูกต้องครบถ้วนตามรายการค่าลดหย่อนที่แท้จริงตามหลักฐานที่ผู้มีเงินได้นำมาแสดง โดยนำเงินภาษีที่หักไว้ไม่

ครบถ้วนหรือเกินในเดือนก่อน ๆ มารวมหรือหักกับภาษีที่ต้องหัก ณ ที่จ่ายไว้ครั้งสุดท้ายนั้นได้ผลลัพธ์เป็นเงินเท่าใด ให้หักและนำส่งไว้เท่านั้น เช่น

นาย ก. ถูกหักภาษีไว้เดือนละ 928.33 บาท (ตามรายการค่าลดหย่อนที่ได้แจ้งไว้ต่อผู้จ่ายเงินได้พึงประเมิน) เป็นเวลา 5 เดือน นาย ก. ลาออกจากงานในเดือนต่อมา เมื่อผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินคำนวณภาษี ตามรายการค่าลดหย่อนที่แท้จริงในเดือนสุดท้ายที่ออกจากงาน ได้ผลลัพธ์เป็นเงินภาษีที่ต้องหักเดือนละ 1,008.33 บาท ภาษีที่หักไว้ไม่ครบ = $(1,008.33 - 928.33) \times 5 = 400$ จึงต้องหักภาษีและนำส่งในเดือนสุดท้ายนั้น = $1,008.33 + 400 = 1,408.33$ บาท (กรณีถูกหักภาษีในแต่ละเดือนไว้ขาด) นาย ก. ถูกหักภาษีไว้เดือนละ 928.33 บาท (ตามรายการค่าลดหย่อนที่ได้แจ้งไว้ต่อผู้จ่ายเงินได้พึงประเมิน) เป็นเวลา 5 เดือน นาย ก. ลาออกจากงานในเดือนต่อมา เมื่อผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินคำนวณภาษี ตามรายการค่าลดหย่อนที่แท้จริงในเดือนสุดท้ายที่ออกจากงาน ได้ผลลัพธ์เป็นเงินภาษีที่ต้องหักเดือนละ 803.33 บาท ภาษีที่หักไว้เกิน = $(928.33 - 803.33) \times 5 = 625$ จึงต้องหักภาษีและนำส่งในเดือนสุดท้ายนั้น = $803.33 - 625 = 178.33$ บาท (กรณีถูกหักภาษีในแต่ละเดือนไว้เกิน)

ข้อ 4 การคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย สำหรับเงินได้พึงประเมินที่จ่ายในเดือนอื่น นอกจากกรณีตามข้อ 2 และข้อ 3 ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินยังคงต้องคำนวณภาษีและหัก ตามมาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ตามที่กล่าวในข้อ 1

ข้อ 5 บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยใดที่ขัดหรือแย้งกับคำสั่งนี้ ให้เป็นอันยกเลิก

สั่ง ณ วันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543

ร้อยเอกสุชาติ เชาว์วิศิษฐ
อธิบดีกรมสรรพากร

กฎกระทรวง
ฉบับที่ 183 (พ.ศ. 2533)
ออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2513 และมาตรา 5 ตี (2) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2525 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิก

(1) กฎกระทรวง ฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

(2) กฎกระทรวง ฉบับที่ 164 (พ.ศ. 2527) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

ข้อ 2 ในกฎกระทรวงนี้

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

“บริษัท” หมายความว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามมาตรา 19 แห่งประมวลรัษฎากร

“ค่าจ้าง” หมายความว่า ค่าจ้างตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

ข้อ 3 เงินที่บริษัทจ่ายสมทบเข้ากองทุนที่จะถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

ข้อ 4 เงินที่บริษัทจ่ายสมทบเข้ากองทุนให้ถือเป็นรายจ่ายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีที่จ่ายเท่ากับเงินที่บริษัทได้จ่ายสมทบตามอัตราที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุนหรือตามอัตราที่กำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรีตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ทั้งนี้ ต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนภายในสามวันทำการนับแต่วันที่มีการจ่ายค่าจ้าง และต้องจ่ายเข้ากองทุนในรอบระยะเวลาบัญชีเดียวกันกับที่มีการจ่ายค่าจ้าง

ข้อ 5 ในกรณีที่บริษัทมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องในการส่งเงินสะสมหรือเงินสมทบเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนดในข้อบังคับของกองทุน หรือตามอัตราที่กำหนด โดยอนุมัติรัฐมนตรีตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพภายในสามวันทำการนับแต่วันที่มีการจ่ายค่าจ้าง เงินที่บริษัทจ่ายสมทบนับแต่รอบระยะเวลาบัญชีนั้นเป็นต้นไปไม่ให้ถือเป็นรายจ่าย แต่ถ้าบริษัทได้แก้ไขการปฏิบัติให้ถูกต้อง และได้จ่ายเงินเพิ่มให้แก่กองทุนในระหว่างเวลาที่ส่งล่าช้าตามอัตราที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้ว อธิบดีกรมสรรพากร จะอนุมัติให้ถือเป็นรายจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีที่แก้ไขให้ถูกต้องนั้น หรือจะอนุมัติให้ถือเป็นรายจ่ายย้อนหลังไปถึงรอบระยะเวลาบัญชีที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องก็ได้

(ดูคำสั่งกรมสรรพากร ท.ป.117/2545)

(ดูคำสั่งกรมสรรพากร ท.ป.130/2546)

ข้อ 6 ในกรณีที่บริษัทได้จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนและถือเป็นรายจ่ายไปแล้วถ้าบริษัทได้เงินกลับคืนมาจากกองทุนด้วยประการใด ๆ เงินที่ได้กลับคืนมานั้นให้ถือเป็นรายได้ของบริษัทในรอบระยะเวลาบัญชีที่ได้กลับคืนมา

ข้อ 7 บริษัทใดได้นำเงินที่จัดสรรหรือสำรองไว้เพื่อจ่ายในกรณีที่ลูกจ้างออกจากงานอยู่ก่อนวันที่กฎกระทรวง ฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ใช้บังคับจ่ายสมทบเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และได้ถือเป็นรายจ่ายตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในข้อ 17 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพไปบางส่วนแล้ว เมื่อบริษัทได้จัดตั้งกองทุนตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วให้นำเงินที่บริษัทจ่ายสมทบเข้ากองทุนถือเป็นรายจ่ายได้ต่อไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในข้อ 17 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

“ข้อ 8 บริษัทใดจัดสรรหรือสำรองเงินไว้เพื่อจ่ายในกรณีที่ลูกจ้างออกจากงาน และได้จ่ายเงินจ่ายสมทบเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ 3 แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. 2532) ออกตามความในพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2530 หรือตามข้อ 3 ทวิ หรือข้อ 3 ตริ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. 2532) ออกตามความในพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2530 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2530 ให้ถือว่าเงินที่บริษัทได้จ่ายสมทบเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพดังกล่าวเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิได้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่เป็นการจ่ายสมทบเข้ากองทุนทั้งหมดในครั้งเดียว ให้ถือเป็นรายจ่ายได้หารอบระยะเวลาบัญชีรอบละเท่า ๆ กัน โดยให้เริ่มนับตั้งแต่วรอบระยะเวลาบัญชีที่นายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพรับจดทะเบียนกองทุนเป็นต้นไป เว้นแต่กรณีตามข้อ 3 ตริ แห่งกฎกระทรวงดังกล่าว ให้เริ่มนับตั้งแต่วรอบระยะเวลาบัญชีที่นายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ได้อนุมัติให้นำเงินทุนสำรองเลี้ยงชีพลูกจ้างเข้ากองทุนเป็นต้นไป

(2) ในกรณีที่เป็นการจ่ายสมทบเข้ากองทุนไม่หมดในครั้งเดียว ต้องจ่ายสมทบเข้ากองทุนให้หมดภายในสิบครั้งหรือสิบรอบระยะเวลาบัญชี โดยแต่ละครั้งหรือแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีต้องจ่ายสมทบอย่างน้อยเท่ากับจำนวนเงินที่บริษัทจัดสรรหรือสำรองไว้หารด้วยจำนวนปี และเงินที่จ่ายสมทบนั้นให้ถือเป็นรายจ่ายได้เท่ากับจำนวนดังกล่าว”

(แก้ไขเพิ่มเติม โดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 202 (พ.ศ. 2539) ใช้บังคับ 12 กันยายน 2539 เป็นต้นไป)

ถ้าในรอบระยะเวลาบัญชีใดบริษัทจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนเกินจำนวนที่ให้ถือเป็นรายจ่ายได้ตามวรรคหนึ่ง ส่วนที่จ่ายเกินนั้นให้ถือเป็นเงินที่จ่ายสมทบในรอบระยะเวลาบัญชีต่อไปได้

คำว่า “เงินที่บริษัทจัดสรรหรือสำรองไว้” ตาม (2) สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีแรก หมายความว่า เงินที่บริษัทจัดสรรหรือสำรองไว้ทั้งสิ้นที่มีอยู่ในวันที่นายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพรับจดทะเบียนกองทุน และสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่สองเป็นต้นไป หมายความว่า จำนวนเงินที่เหลือจากที่ให้ถือ

เป็นรายจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีก่อน บวกด้วยเงินผลประโยชน์หักด้วยเงินที่จ่ายในกรณีถูกจ้างออกจากราชการ ถ้ามี

คำว่า “จำนวนปี” ตาม (2) สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีแรก หมายความว่าสิบปี สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีต่อ ๆ ไป ให้ลดลงรอบระยะเวลาบัญชีละหนึ่งปี ตามลำดับ

บริษัทใดมิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อนี้ให้นำข้อ 5 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 9 กฎกระทรวง ฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 164 (พ.ศ. 2527) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่ถูกยกเลิกโดยกฎกระทรวงนี้ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปอีกหนึ่งปี นับแต่วันที่ กฎกระทรวง (พ.ศ. 2532) ออกตามความในพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2530 ใช้บังคับ

ข้อ 10 กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2532 เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2534

ประมวล สภาวสุ

(นายประมวล สภาวสุ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 162 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 164 (พ.ศ. 2527) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ร.จ. เล่ม 107 ตอนที่ 38 วันที่ 8 มีนาคม 2533)

กฎกระทรวง
ฉบับที่ 217 (พ.ศ. 2542)
ออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2513 และมาตรา 42 (17) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (51) ของข้อ 2 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ. 2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 215 (พ.ศ. 2541) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

“(51) ค่าชดเชยที่ลูกจ้างได้รับตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และค่าชดเชยที่พนักงานได้รับตามกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ แต่ไม่รวมถึงค่าชดเชยที่ลูกจ้างหรือพนักงานได้รับเพราะเหตุเกษียณอายุหรือสิ้นสุดสัญญาจ้าง ทั้งนี้ เฉพาะค่าชดเชยส่วนที่ไม่เกินค่าจ้างหรือเงินเดือนค่าจ้างของการทำงานสามร้อยวัน สุดท้ายแต่ไม่เกินสามแสนบาท”

ข้อ 2 กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับสำหรับเงินได้พึงประเมินที่ได้รับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2541 เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2542

ธารินทร์ นิมมานเหมินท์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากประเทศไทยประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ทำให้ผู้ประกอบการในภาคเอกชนต้องปิดกิจการหรือลดจำนวน ลูกจ้างลง รวมทั้งรัฐวิสาหกิจบางแห่งจำเป็นต้องลดจำนวนพนักงานลง เพื่อให้สามารถดำเนิน กิจการต่อไปได้ อันส่งผลให้ลูกจ้างในภาคเอกชนและพนักงานรัฐวิสาหกิจต้องออกจากงานเป็น จำนวนมาก ดังนั้น เพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีให้แก่ลูกจ้างและพนักงานรัฐวิสาหกิจที่ต้อง ออกจากงานดังกล่าว สมควรกำหนดให้ค่าชดเชยที่ลูกจ้างได้รับตามกฎหมายว่าด้วยการ คุ้มครองแรงงาน และค่าชดเชยที่พนักงานได้รับตามกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจ สัมพันธ์ แต่ไม่รวมถึงค่าชดเชยที่ลูกจ้างหรือพนักงานได้รับเพราะเหตุเกษียณอายุหรือสิ้นสุดสัญญาจ้าง เป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษี เงินได้ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ร.จ. ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 116 ตอนที่ 2 ก วันที่ 15 มกราคม 2542)

ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร

เกี่ยวกับภาษีเงินได้และภาษีการค้า (ฉบับที่ 4)

เรื่อง กำหนดให้ผู้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้หรือภาษีการค้า ณ ที่จ่าย มีบัญชีพิเศษ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 17 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 25) พ.ศ. 2525 อธิบดีกรมสรรพากร โดยอนุมติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง กำหนดให้ผู้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้หรือภาษีการค้า ณ ที่จ่ายตามประมวลรัษฎากร มีบัญชีพิเศษแสดงการหักภาษี ณ ที่จ่ายและการนำส่งภาษี และให้กรอกข้อความในบัญชีดังกล่าว ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ผู้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้หรือภาษีการค้า ณ ที่จ่ายตามประมวลรัษฎากร มีบัญชีพิเศษแสดงการหักภาษี ณ ที่จ่ายและการนำส่งภาษี และบัญชีพิเศษดังกล่าวอย่างน้อยต้องมีข้อความตามแบบแนบท้ายประกาศนี้

ข้อ 2 การกรอกข้อความในบัญชีพิเศษดังกล่าวสำหรับรายการการหักภาษี ณ ที่จ่ายให้แยกเป็น 2 กรณี คือ กรณีตามมาตรา 3 เศษ แห่งประมวลรัษฎากรแห่งหนึ่ง และกรณีอื่น ๆ อีกกรณีหนึ่ง ส่วนรายการการนำส่งภาษีให้แยกตามใบเสร็จรับชำระภาษีอากรของกรมสรรพากรเป็นรายฉบับ

ข้อ 3 วิธีการกรอกข้อความในบัญชีพิเศษให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) กรอรายการหักภาษี ณ ที่จ่าย โดยรวมจำนวนเงินหักภาษี ณ ที่จ่ายประจำวันของแต่ละกรณีตามข้อ 2 โดยให้แยกเป็นรายการหักจากบุคคลธรรมดาหรือบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลและกรอรายการการนำส่งภาษีประจำวัน โดยให้แยกตามใบเสร็จรับชำระภาษีอากรของกรมสรรพากรเป็นรายฉบับ เรียงลำดับก่อนหลังตามวันที่มีการหักภาษี ณ ที่จ่ายหรือการนำส่งภาษี

(2) เมื่อสิ้นวันสุดท้ายของเดือนให้รวมยอดจำนวนเงินหักภาษี ณ ที่จ่าย และจำนวนภาษีที่นำส่งแล้วทั้งสิ้นในเดือนนั้นของแต่ละรายการด้วย

ข้อ 4 การกรอกข้อความในบัญชีพิเศษให้ทำเป็นภาษาไทย ถ้าทำเป็นภาษาต่างประเทศให้มีภาษาไทยกำกับส่วนตัวเลขจะใช้เลขไทยหรือเลขอารบิกก็ได้ หรือจะลงเป็นรหัสด้วยเครื่องจักรทำบัญชีก็ได้ แต่ต้องส่งคำแปลรหัสเป็นภาษาไทยต่อเจ้าพนักงานประเมินสำหรับท้องที่สำนักงานของผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายนั้นตั้งอยู่

การกรอกข้อความตามวรรคหนึ่ง ต้องให้แล้วเสร็จภายใน 3 วันทำการ นับแต่วันถัดจากวันที่รายการดังกล่าวเกิดขึ้น

ข้อ 5 ให้ผู้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้หรือภาษีการค้า ณ ที่จ่าย เก็บรักษาบัญชีพิเศษดังกล่าวไว้ไม่น้อยกว่าห้าปีที่สำนักงานที่มีการจ่ายเงินได้ และพร้อมที่จะให้เจ้าพนักงานประเมินตรวจสอบได้ทันที

ข้อ 6 กรณีดังต่อไปนี้ ไม่อยู่ในบังคับตามประกาศนี้

(1) การจ่ายเงินที่มีการตั้งฎีกาเบิกเงินจากคลัง

(2) การจ่ายดอกเบี้ยเงินฝาก ดอกเบี้ยตัวเงินของธนาคาร สหกรณ์ บริษัทตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ หรือสถาบันการเงินที่มีกฎหมายโดยเฉพาะของประเทศไทยจัดตั้งขึ้นสำหรับให้กู้ยืมเงินเพื่อส่งเสริมเกษตรกรรม พาณิชยกรรม หรืออุตสาหกรรม

(3) กรณีการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ซึ่งอยู่ในบังคับต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย และต้องนำส่งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ผู้รับจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในขณะที่มีการจดทะเบียน

(4) กรณีอื่นตามที่อธิบดีกรมสรรพากรประกาศกำหนด

ข้อ 7 การปฏิบัติตามประกาศนี้ ให้อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจสั่งการเป็นอย่างอื่นก็ได้ตามที่เห็นสมควร

ควร

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2531

ประกาศ ณ วันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2531

บัณฑิต บุญยะปานะ
อธิบดีกรมสรรพากร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร
เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 45)

เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ของเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) และ (2) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งนายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงาน ตามมาตรา 48 (5) และมาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 48(5) และมาตรา 50(1) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2534 อธิบดีกรมสรรพากรกำหนดลักษณะของเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) และ (2) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงาน และจ่ายตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 เงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(1) และ (2) ซึ่งเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงาน ให้หมายถึงเงิน ได้ดังนี้

(ก) เงินได้ที่คำนวณตามหลักเกณฑ์ และวิธีการเช่นเดียวกับวิธีการคำนวณบำเหน็จตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“(ข) เงินที่จ่ายจากกองทุนตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือกองทุนตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ”

(แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 73) ใช้บังคับสำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปี พ.ศ. 2540 ที่จะต้องยื่นรายการในปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นไป)

(ค) เงินชดเชยตามกฎหมายแรงงาน

(ง) เงินได้พึงประเมินที่จ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานที่มีวิธีการคำนวณแตกต่างไปจากวิธีการตาม (ก)

ข้อ 2 เงินได้พึงประเมินตามข้อ 1 ที่ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีแยกต่างหากจากเงินได้อื่นตามมาตรา 48 (5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้ จะต้องมิใช่เงินได้ดังนี้

(ก) เป็นเงินได้ที่จ่ายให้เนื่องจากออกจากงานที่มีระยะเวลาทำงาน ไม่น้อยกว่า 5 ปี

(ข) ในกรณีที่มีการจ่ายเงินได้ตามข้อ 1 จากผู้จ่ายรายเดียวกันหลายครั้ง ไม่ว่าจะแบ่งจ่ายจากเงินประเภทเดียวกันหรือหลายประเภท ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48(5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้เฉพาะเงินได้ที่จ่ายในปีภาษีแรกที่มีการจ่ายเงิน ได้ดังกล่าวเท่านั้น

“ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่กรณีที่มีการจ่ายเงินได้ตามข้อ 1 ให้แก่ข้าราชการซึ่งได้ลาออกจากราชการตามโครงการที่จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการให้เงินช่วยเหลือแก่ข้าราชการซึ่งลาออกจากราชการก่อนเกษียณอายุ”

(แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 83) ใช้บังคับตั้งแต่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป)

(ค) ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีในกรณีนี้ได้เฉพาะกรณีที่ผู้มีเงินได้ไม่นำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวไปรวมคำนวณภาษีตามมาตรา 48 (1) และ (2) แห่งประมวลรัษฎากร ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน

“ข้อ 3 การเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48 (5) แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับเงินได้ตามข้อ 1 ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังนี้

(1) กรณีได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตามข้อ 1 (ก) และหรือ (ข) และหรือ (ค) ให้นำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวมาเลือกเสียภาษีโดยหักค่าใช้จ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 48 (5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้ทั้งจำนวน

(2) กรณีได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานนอกจากกรณีตามข้อ 1 (ก) และหรือ (ข) และหรือ (ค) ประเภทเดียวหรือหลายประเภทก็ตาม โดยจ่ายให้พร้อมกัน หรือทยอยจ่ายให้แต่อยู่ในปีภาษีเดียวกัน หากเงินได้พึงประเมินนี้รวมกันแล้วไม่เกินกว่าจำนวนเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยปีที่ทำงาน ให้นำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวมาเลือกเสียภาษี โดยหักค่าใช้จ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 48 (5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้ทั้งจำนวน

ในกรณีเงินได้ตามวรรคหนึ่งมีจำนวนเกินกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่งให้นำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวมาเลือกเสียภาษี โดยหักค่าใช้จ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 48 (5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้เฉพาะส่วนที่ไม่เกินกว่าจำนวนเงินเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีที่ทำงาน

“ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่กรณีข้าราชการซึ่งได้ลาออกราชการตามโครงการที่จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการให้เงินช่วยเหลือแก่ข้าราชการซึ่งลาออกราชการก่อนเกษียณอายุ และได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตามโครงการดังกล่าว โดยให้นำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวมาเลือกเสียภาษีโดยหักค่าใช้จ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 48(5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้ทั้งจำนวน”

(แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีฯ เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 83) ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ต.ค. 2542 เป็นต้นไป)

(3) กรณีได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตามข้อ 1 (ก) และหรือ (ข) และหรือ (ค) และยังได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานประเภทอื่น ๆ ตาม (ง) อีก โดยจ่ายให้พร้อมกันหรือทยอยจ่ายให้แต่อยู่ในปีภาษีเดียวกันให้นำเงินได้พึงประเมินนั้นมาเลือกเสียภาษี โดยหักค่าใช้จ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 48(5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้เฉพาะส่วนที่ไม่เกินเงินได้ตามข้อ 1(ก) และหรือ (ข) และหรือ (ค) และหรือ (ง) โดยหากเงินที่นายจ้างให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตาม (ง) มีจำนวนเกินกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยปีที่ทำงานก็ให้นำเงินได้ตาม (ง) มาคำนวณเพื่อหักค่าใช้จ่ายได้เพียงจำนวนเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยปีที่ทำงาน

ในกรณีเงินได้ตาม (ง) มีจำนวนไม่เกินกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยปีที่ทำงาน ให้นำเงินได้พึงประเมินตาม (ง) มาคำนวณเพื่อหักค่าใช้จ่ายได้ทั้งจำนวน

“ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่กรณีข้าราชการซึ่งได้ลาออกราชการตามโครงการที่จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการให้เงินช่วยเหลือแก่ข้าราชการซึ่งลาออกราชการก่อนเกษียณอายุ โดยได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตามข้อ (1)ก และยังได้รับเงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตามโครงการดังกล่าวอีก โดยให้นำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวมาเลือกเสียภาษี โดยหักค่าใช้จ่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา 48(5) แห่งประมวลรัษฎากร ได้ทั้งจำนวน”

(แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 83) ใช้บังคับตั้งแต่ 1 ต.ค. 2542 เป็นต้นไป)

(4) เงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยปีที่ทำงานตาม (2) และ (3) หมายความว่าถึง จำนวนเงินเดือนสำหรับระยะเวลาเต็มเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีที่ทำงาน ซึ่งเงินเดือนสำหรับระยะเวลาเต็มเดือนเดือนสุดท้ายนี้ จะต้องไม่เกินเงินเดือนถ้วนเฉลี่ยของ 12 เดือนสุดท้ายก่อนออกจากงานบวกด้วยร้อยละ 10 ของเงินเดือนถ้วนเฉลี่ยนั้น”

(แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 73) ใช้บังคับสำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปี พ.ศ. 2540 ที่จะต้องยื่นรายการในปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นไป)

ข้อ 4 การคำนวณหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ตามมาตรา 50(1) แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับเงินได้พึงประเมินที่เป็นเงินซึ่งนายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตามข้อ 1ให้นำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวมาคำนวณภาษีตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามข้อ 2 และข้อ 3

ข้อ 5 ในกรณีเงินได้พึงประเมินที่เป็นเงินซึ่งนายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงานตามข้อ 1 ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48(5) แห่งประมวลรัษฎากร ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามข้อ 2 และข้อ 3 ดังกล่าวข้างต้น โดยให้คำนวณและชำระภาษีถ้ามีพร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ในกรณีเงินได้พึงประเมินตามวรรคหนึ่งที่เป็นเงินซึ่งนายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียวเพราะเหตุออกจากงาน ที่ได้รับจากนายจ้างต่างรายกัน ผู้มีเงินได้จะเลือกเสียภาษีตามมาตรา 48(5) แห่งประมวลรัษฎากร ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามข้อ 2 และข้อ 3 ดังกล่าวข้างต้น โดยนำเงินได้พึงประเมินดังกล่าวรวมกันแล้วให้คำนวณและชำระภาษีถ้ามี พร้อมกับการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แต่สำหรับจำนวนปีที่ทำงาน ให้ถือจำนวนปีที่ทำงานกับนายจ้างในรายที่มีจำนวนปีที่ทำงานมากที่สุด

ข้อ 6 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับสำหรับเงินได้พึงประเมินประจำปี พ.ศ. 2535 ที่จะต้องยื่นรายการใน พ.ศ. 2536 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 24 กันยายน พ.ศ. 2535

โกวิทย์ โปษยานนท์
อธิบดีกรมสรรพากร

ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร
เกี่ยวกับภาษีเงินได้(ฉบับที่ 52)
เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไขและวิธีการ สำหรับกรณีลูกจ้างออกจากงาน
เพราะเกษียณอายุ ทูพพลภาพ หรือตาย

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 (36) แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 126 (พ.ศ.2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 195 (พ.ศ.2538) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร อธิบดีกรมสรรพากรกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการเกี่ยวกับกรณีลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุ ทูพพลภาพ หรือตาย ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 เงินหรือผลประโยชน์ใด ๆ ที่ลูกจ้างได้รับจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเมื่อลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุ ทูพพลภาพ หรือตาย ที่จะได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการ ดังนี้

“(1) กรณีเกษียณอายุ ลูกจ้างผู้นั้นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 55 ปีบริบูรณ์ และ

(ก) เข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี หรือ

(ข) เข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ในระหว่างวันที่ 13 กันยายน พ.ศ.2537 ถึงวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ.2538 และได้ออกจากงานเพราะเกษียณอายุก่อนวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ.2543 ซึ่งมีระยะเวลาที่ทำงานกับนายจ้างนั้นก่อนเกษียณอายุไม่น้อยกว่า 5 ปี” (แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 80) ใช้บังคับ 29 มี.ค. 2543 เป็นต้นไป)

(2) กรณีทูพพลภาพ ต้องเป็นกรณีที่แพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงความคิดเห็นว่าลูกจ้างผู้นั้นไม่สามารถที่จะทำงานในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป ไม่ว่าเหตุทูพพลภาพนั้นจะเกิดเนื่องจากการปฏิบัติงานให้แก่ นายจ้าง หรือไม่ก็ตาม

(3) กรณีตาย ไม่ว่าจะการตายนั้นจะเกิดจากการปฏิบัติงานให้แก่ นายจ้างหรือไม่

ทั้งนี้ ลูกจ้างต้องมีหลักฐานจากนายจ้างเพื่อรับรองว่าลูกจ้างออกจากงานเพราะเกษียณอายุ ทูพพลภาพ หรือตาย แล้วแต่กรณีมาแสดงด้วย

ข้อ 2 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับสำหรับเงินได้พึงประเมินที่ได้รับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2537 เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538

จตุมงคล โสณกุล
(ม.ร.ว.จตุมงคล โสณกุล)
อธิบดีกรมสรรพากร

ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร

เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 60) เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยกเว้นภาษีเงินได้ของ บริษัทหรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลสำหรับเงินได้ที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมให้แก่ลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้น ส่วนนิติบุคคลนั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 3 แห่งพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการ ยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 288) พ.ศ.2538 อธิบดีกรมสรรพากรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข เพื่อการยก เว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมให้แก่ ลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 หลักสูตรที่ใช้ฝึกอบรมลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ต้องเป็นหลักสูตรที่จัดขึ้น เพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานของลูกจ้าง และได้รับการรับรองจากกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และค่าใช้จ่าย ในการฝึกอบรมลูกจ้างแต่ละคนนั้นต้องเป็นไปตามอัตราที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

ข้อ 2 การฝึกอบรมตามข้อ 1 ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของกิจการของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่เป็นนายจ้างนั้น

ข้อ 3 ลูกจ้างที่เข้ารับการฝึกอบรมตามข้อ 1 ต้องเป็นลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ไม่น้อยกว่า 6 เดือน

ข้อ 4 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จะฝึกอบรมเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานลูกจ้างของตน ต้องมีการ กำหนดเงื่อนไขให้ลูกจ้างที่เข้ารับการฝึกอบรมนั้นกลับเข้าทำงานให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นหลังจากการฝึกอบรมเสร็จสิ้น

ข้อ 5 วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการฝึกอบรมตามข้อ 1 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ต้อง กำหนดลักษณะ ขนาด และคุณสมบัติของวัสดุอุปกรณ์ดังกล่าวเพื่อมิให้ปะปนกับวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการ ประกอบกิจการตามปกติของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น

ข้อ 6 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ.2538 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2539

สุชาติ เชาววิศิษฐ

(ร้อยเอกสุชาติ เชาววิศิษฐ)

อธิบดีกรมสรรพากร

ประกาศกระทรวงการคลัง

เรื่อง การกำหนดสถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพที่รับลูกจ้างของบริษัท
หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเข้าศึกษาหรือฝึกอบรม

ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจที่จะประกาศกำหนดสถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพที่รับลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเข้าศึกษาหรือฝึกอบรม ตามมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร(ฉบับที่ 284) พ.ศ. 2538 จึงเห็นควรกำหนดสถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพ ขอบเขต และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

ข้อ 1. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ส่งลูกจ้างเข้ารับการศึกษหรือฝึกอบรมในสถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล เป็นจำนวนร้อยละ 50 ของรายจ่ายที่ได้จ่ายไปเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเข้ารับการศึกษหรือฝึกอบรมนั้น ต้องส่งลูกจ้างเข้ารับการศึกษหรือฝึกอบรมในสถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 7 และข้อ 8

ข้อ 2. สถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพที่จะให้บริการการศึกษหรือฝึกอบรมต้องเป็นสถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน สถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชนหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพเอกชนเฉพาะที่มีฐานะเป็นมูลนิธิ สมาคม หรือบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย

ข้อ 3. การให้บริการการศึกษหรือฝึกอบรมต้องเป็นการศึกษหรือฝึกอบรมในประเทศไทยเพื่อพัฒนาคุณภาพ ความรู้ความสามารถ ทักษะฝีมือของลูกจ้างให้สูงขึ้น ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของกิจการของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เป็นนายจ้าง

ข้อ 4. หลักสูตรที่สถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพตามข้อ 2 ใช้ในการให้บริการการศึกษหรือฝึกอบรมลูกจ้างของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ต้องมีลักษณะดังนี้

(1) กรณีสถานศึกษา

- ต้องจัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการสำหรับการศึกษในระดับที่ต่ำกว่าอุดมศึกษา หรือ

- ต้องจัดการศึกษาตามหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยสำหรับการศึกษในระดับอุดมศึกษา หรือ

- ต้องจัดการศึกษาตามหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ สำหรับโรงเรียนนอกระบบตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน หรือ

- ต้องจัดการฝึกอบรมเป็นการทั่วไป (Public Training) ตามหลักสูตร ที่สถานศึกษานั้น ๆ ได้จัดขึ้น

(2) กรณีสถานฝึกอบรมวิชาชีพต้องจัดการฝึกอบรมเป็นการทั่วไป (Public Training) เพื่อให้บริการการฝึกอบรมไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาชีพใด

ข้อ 5. ค่าใช้จ่ายที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจ่ายให้สถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพตามข้อ 2 เพื่อส่งลูกจ้างเข้ารับการศึกษหรือฝึกอบรม ประกอบด้วย

(1) ค่าใช้จ่ายการศึกษาที่เป็นค่าเล่าเรียน ค่าลงทะเบียน หรือค่าบำรุง

(2) ค่าใช้จ่ายการฝึกอบรมที่เป็นค่าธรรมเนียมเข้าอบรม หรือค่าลงทะเบียน

ค่าใช้จ่ายการศึกษาหรือค่าใช้จ่ายการฝึกอบรมตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึง ค่าอาหาร ค่าที่พัก ค่าเดินทาง เพื่อเข้ารับการศึกษารวมถึงค่าใช้จ่ายในการ ดูงานในประเทศหรือต่างประเทศตามที่กำหนดในหลักสูตร (ถ้ามี) ที่สถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรม วิชาชีพตามข้อ 2 เรียกเก็บจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลด้วย

ข้อ 6. ค่าใช้จ่ายตามข้อ 5 ต้องมีใบเสร็จรับเงินของสถานศึกษาหรือสถานฝึกอบรมวิชาชีพตามข้อ 2 ที่ออกให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเพื่อเรียกเก็บค่าใช้จ่ายการศึกษาหรือค่าใช้จ่ายการฝึกอบรม เพื่อเป็นหลักฐานประกอบการใช้สิทธิยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น

ข้อ 7. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องจัดทำรายงานเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายตามข้อ 5 โดยต้องมีรายการและข้อความอย่างน้อยตามแบบที่แนบท้ายประกาศนี้ พร้อมแนบรายละเอียดและกำหนดการฝึกอบรมในหลักสูตรนั้นเก็บไว้ ณ สถานประกอบการเพื่อเป็นหลักฐานประกอบการใช้สิทธิยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นแสดงต่อเจ้าพนักงาน

ข้อ 8. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ส่งลูกจ้างเข้ารับการศึกษารวมถึงค่าฝึกอบรมต้องมีการกำหนดเงื่อนไขให้ลูกจ้างกลับเข้าทำงานให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น หลังจากสำเร็จการศึกษาหรือผ่านการฝึกอบรมแล้ว

ข้อ 9. ประกาศนี้ให้ใช้บังคับสำหรับการจ่ายเงินตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545 เป็นต้นไป
ประกาศ ณ วันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545

สมคิด จาคูศรีพิทักษ์

(นายสมคิด จาคูศรีพิทักษ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ระเบียบกระทรวงการคลัง
ว่าด้วยการเบิกจ่ายเบี่ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการ
(ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2544

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขปรับปรุงระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการเบิกจ่ายเบี่ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2534 เพื่อให้อัตราค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการสอดคล้องกับภาวะค่าครองชีพในปัจจุบัน อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 15 มาตรา 17 มาตรา 51 แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขจายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 และแก้ไขเพิ่มเติม กระทรวงการคลังจึงกำหนดระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเบี่ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2544”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเบี่ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2541 และให้ใช้บัญญัติหมายเลข 1 อัตราเบี่ยเลี้ยงเดินทางในประเทศ บัญชีหมายเลข 2 อัตราค่าเช่าโรงแรมในประเทศทำยระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ให้ยกเลิกบัญญัติหมายเลข 3 อัตราเบี่ยเลี้ยงเดินทางในต่างประเทศ บัญชีหมายเลข 4 อัตราค่าเช่าโรงแรมในต่างประเทศทำยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเบี่ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2539 และให้ใช้บัญญัติหมายเลข 3 อัตราเบี่ยเลี้ยงเดินทางในต่างประเทศ บัญชีหมายเลข 4 อัตราค่าเช่าโรงแรมในต่างประเทศทำยระเบียบนี้แทน

ข้อ 5 ให้ปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 27 กันยายน พ.ศ. 2544

สมคิด จาตุศรีพิทักษ์

(นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

บัญชีหมายเลข 1 อัตราเบี้ยเลี้ยงเดินทางในประเทศ (เหมาจ่าย)

บาท : วัน

ข้าราชการ	ประเภท ก.	ประเภท ข.
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 1 ถึงระดับ 2 หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือพลทหาร ถึงจำสับเอก พันจ่าเอก พันจ่าอากาศเอก หรือพลตำรวจถึงจำสับตำรวจ	120	72
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 3 ถึงระดับ 8 หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 1 ถึงชั้น 3 คณะได้ะยุติธรรมหรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 1 ถึงชั้น 3 หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศจำสับเอก พันจ่าเอก พันจ่าอากาศเอก อัตราเงินเดือนจำสับเอกพิเศษ พันจ่าเอกพิเศษ พันจ่าอากาศเอกถึงพันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศนายดาบตำรวจถึงพันตำรวจเอก	180	108
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 9 ขึ้นไปหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไป หรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไป หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศ พันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก อัตราเงินเดือนพันเอกพิเศษ นาวาอากาศเอกพิเศษ นาวาอากาศเอกพิเศษ ขึ้นไป หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศ พันตำรวจเอก อัตราเงินเดือนพันตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป	240	144

ประเภท ก. ได้แก่

- (1) การเดินทางไปราชการนอกจังหวัดพื้นที่ที่ตั้งสำนักงานซึ่งปฏิบัติราชการปกติ
- (2) การเดินทางไปราชการจากอำเภอหนึ่งไปปฏิบัติราชการในอำเภอเมืองในจังหวัดเดียวกัน

ประเภท ข. ได้แก่

- (1) การเดินทางไปราชการในท้องถิ่นอื่นนอกจากที่กำหนดในประเภท ก.
- (2) การเดินทางไปราชการในเขตกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานซึ่งปฏิบัติราชการปกติ

บัญชีหมายเลข 2 อัตราค่าเช่าโรงแรมในประเทศ

ข้าราชการ	บาท : วัน
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 1 ถึงระดับ 2 หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือพลทหารถึงจำสิบเอก พันจ่าเอก พันจ่าอากาศเอก หรือพลตำรวจถึงจำสิบตำรวจ	ไม่เกิน 800
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 3 ถึงระดับ 8 หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 1 ถึงชั้น 3 คณะบดียุติธรรมหรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 1 ถึงชั้น 3 หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศจำสิบเอก พันจ่าเอก พันจ่าอากาศเอก อัตราเงินเดือนจำสิบเอกพิเศษ พันจ่าเอกพิเศษ พันจ่าอากาศเอกถึงพันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศนายดาบตำรวจถึงพันตำรวจเอก	ไม่เกิน 1,200
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 9 ขึ้นไปหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไป หรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไป หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศพันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอกอัตราเงินเดือนพันเอกพิเศษ นาวาอากาศเอกพิเศษ นาวาอากาศเอกพิเศษขึ้นไป หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศพันตำรวจเอก อัตราเงินเดือนพันตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป	ไม่เกิน 2,200

บัญชีหมายเลข 3 อัตราเบี่ยเลี้ยงเดินทางในต่างประเทศ

บาท : วัน

ข้าราชการ	ประเภท ก.	ประเภท ข.
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 8 ลงมาหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 3 ลงมา หรือ คณะผู้พิชิตธรรมหรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 3 ลงมา หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศพันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอกลงมา หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศพันตำรวจเอกลงมา	ไม่เกิน 4,500	2,100
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 9 ขึ้นไปหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไป หรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไป หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศพันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก อัตราเงินเดือนพันเอกพิเศษ นาวาเอกพิเศษ นาวาอากาศพิเศษขึ้นไป หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศพันตำรวจเอก อัตราเงินเดือนพันตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป	ไม่เกิน 4,500	3,100

หมายเหตุ

ประเภท ก. เบิกจ่ายตามจริง

ประเภท ข. เบิกเหมาจ่าย

บัญชีหมายเลข 4 อัตราค่าเช่าโรงแรมในต่างประเทศ

บาท : วัน

ข้าราชการ	ประเภท ก.	ประเภท ข.	ประเภท ค.
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 8 ลงมาหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 3 ลงมาหรือคะโด๊ะยุติธรรมหรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 3 ลงมา หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศพันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก ลงมา หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศพันตำรวจเอก ลงมา	ไม่เกิน 7,500	ไม่เกิน 5,000	ไม่เกิน 3,100
ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 9 ขึ้นไปหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหรือข้าราชการตุลาการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไปหรือข้าราชการอัยการซึ่งรับเงินเดือนชั้น 4 ขึ้นไป หรือข้าราชการทหารซึ่งมียศพันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก อัตราเงินเดือนพันเอก พิเศษ นาวาเอกพิเศษ นาวาอากาศพิเศษขึ้นไป หรือข้าราชการตำรวจซึ่งมียศพันตำรวจเอก อัตราเงินเดือนพันตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป	ไม่เกิน 10,000	ไม่เกิน 7,000	ไม่เกิน 4,500

หมายเหตุ

ประเทศที่มีสิทธิเบิกค่าเช่าที่พักเพิ่มขึ้นจากประเภท ก. อีกไม่เกินร้อยละ 40 ได้แก่ ประเทศ รัฐ

เมือง

1. สาธารณรัฐฝรั่งเศส
2. สหพันธรัฐรัสเซีย

3. ญี่ปุ่น

ประเทศที่มีสิทธิเบิกค่าเช่าที่หักเพิ่มขึ้นจากประเภท ก. อีกไม่เกินร้อยละ 25 ได้แก่ ประเทศ รัฐ เมือง

1. สหรัฐอเมริกา
2. สหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ
3. ราชอาณาจักรสเปน
4. สาธารณรัฐอิตาลี
5. สาธารณรัฐสิงคโปร์

ประเภท ก. ได้แก่ ประเทศ รัฐ เมือง

1. เครือรัฐออสเตรเลีย	12. สาธารณรัฐเกาหลี(เกาหลีใต้)	23. สาธารณรัฐอินโดนีเซีย
2. สาธารณรัฐออสเตรเลีย	13. สาธารณรัฐโปรตุเกส	24. สาธารณรัฐตุรกี
3. ราชอาณาจักรแคนาดา	14. ใต้หวัน	25. สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์
4. สาธารณรัฐฟินแลนด์	15. สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล	26. สาธารณรัฐฮังการี
5. สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน	16. สาธารณรัฐโปแลนด์	27. สหพันธ์สาธารณรัฐยูโกสลาเวีย
6. ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์	17. กัมพูชา	28. สาธารณรัฐไอซ์แลนด์
7. ราชอาณาจักรนอร์เวย์	18. ราชรัฐลักเซมเบิร์ก	29. ราชอาณาจักรโมนาร์โก
8. ราชอาณาจักรสวีเดน	19. สาธารณรัฐชิลี	30. มอริเชียส
9. สมาพันธรัฐสวิส(สวิตเซอร์แลนด์)	20. นิวซีแลนด์	31. สาธารณรัฐเช็ก
10. ราชอาณาจักรเบลเยียม	21. ฮังการี	32. สาธารณรัฐสโลวาเกีย
11. แคนาดา	22. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์	33. ราชรัฐโมนาโก

ประเภท ข. ได้แก่ ประเทศ รัฐ เมือง

1. รัฐบาล์เรน	25. สาธารณรัฐโกตดิวัวร์(ไอเวอรีโคสต์)	49. สาธารณรัฐอาร์เมเนีย
2. สาธารณรัฐประชาชนจีน	26. สาธารณรัฐจิบูตี	50. สาธารณรัฐเอเซอร์ไบจาน
3. สาธารณรัฐไซปรัส	27. สาธารณรัฐอาหรับอีิปต์	51. สาธารณรัฐเบลารุส
4. สาธารณรัฐอินเดีย	28. สาธารณรัฐแกมเบีย	52. สาธารณรัฐเอสโตเนีย
5. สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน	29. สาธารณรัฐกานา	53. จอร์เจีย
6. สาธารณรัฐอิรัก	30. สาธารณรัฐเคนยา	54. สาธารณรัฐคาซัคสถาน
7. รัฐอิสราเอล	31. สาธารณรัฐมาลี	55. สาธารณรัฐคีร์กีซสถาน
8. ราชอาณาจักรฮังไทร์	32. สาธารณรัฐอิสลามมอริเตเนีย	56. สาธารณรัฐลัตเวีย
9. รัฐคูเวต	33. สาธารณรัฐไนเจอร์	57. สาธารณรัฐลิทัวเนีย
10. สาธารณรัฐอิสลามปากีสถาน	34. สาธารณรัฐเซเนกัล	58. สาธารณรัฐมอลโดวา
11. รัฐสุลต่านโอมาน	35. สหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย	59. สาธารณรัฐทาจิกิสถาน
12. รัฐกาตาร์	36. สาธารณรัฐเชียร์ราลีโอน	60. เคิร์กเมนิสถาน
13. ราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย	37. สหสาธารณรัฐแทนซาเนีย	61. ยูเครน
14. สาธารณรัฐประชาชนบังกลาเทศ	38. สาธารณรัฐเบนิน	62. สาธารณรัฐอุซเบกิสถาน
15. เนการาบรูไนดารุสซาลาม(บรูไน)	39. เครือรัฐบาฮามาส	63. สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา
16. สาธารณรัฐอาหรับซีเรีย	40. สาธารณรัฐคอซตาริกา	64. สหรัฐเม็กซิโก
17. ราชอาณาจักรตองกา	41. สาธารณรัฐปานามา	65. มาเลเซีย
18. ราชรัฐอันดอร์รา	42. สาธารณรัฐตรินิแดดและโตเบโก	66. ราชอาณาจักรเนปาล
19. สาธารณรัฐเฮลเลนิก(กรีซ)	43. จาเมกา	67. สาธารณรัฐแอฟริกาใต้
20. โรมานี	44. สาธารณรัฐอาร์เจนตินา	68. สาธารณรัฐบัลแกเรีย
21. สาธารณรัฐบุรุนดี	45. สาธารณรัฐโครเอเชีย	69. สาธารณรัฐยูกันดา
22. สาธารณรัฐแคเมอรูน	46. สาธารณรัฐสโลวีเนีย	70. สาธารณรัฐแซมเบีย
23. สาธารณรัฐแอฟริกากลาง	47. สาธารณรัฐบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา	71. สาธารณรัฐซิมบับเว
24. สาธารณรัฐชวา	48. สาธารณรัฐมาซิโดเนีย	72. สาธารณรัฐตูนิเซีย

ประเภท ค. ได้แก่ ประเทศ รัฐ เมืองอื่น ๆ นอกจากที่กำหนดในประเภท ก. และ ข.

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากร

ที่ 28/2538

เรื่อง ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา การเสียภาษีในกรณีได้รับแจกหุ้น
หรือได้ซื้อหุ้นในราคาต่ำกว่าราคาตลาดตามข้อตกลงพิเศษ

ด้วยกรมสรรพากรได้ขอให้คณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรวินิจฉัยว่า กรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนำหุ้นไปแจก หรือขายในราคาต่ำกว่าราคาตลาด ให้กับพนักงาน ลูกจ้าง กรรมการ ที่ปรึกษา หรือบุคคลผู้รับทำงานให้ในลักษณะทำนองเดียวกัน ถือว่าบุคคลดังกล่าวได้รับเงินได้พึงประเมินที่จะต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหรือไม่ จำนวนใด

คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาและได้มีคำวินิจฉัยในการประชุมครั้งที่ 33/2538 วันที่ 10 มกราคม 2538 ว่า กรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนำหุ้นไปแจกให้พนักงานลูกจ้าง กรรมการ ที่ปรึกษา หรือบุคคลผู้รับทำงานให้ในลักษณะทำนองเดียวกัน หรือนำหุ้นไปขายให้กับบุคคลดังกล่าวตามข้อตกลงพิเศษในราคาต่ำกว่าราคาตลาด กรณีย่อมถือได้ว่าบุคคลดังกล่าวได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากรแล้ว จึงต้องนำไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปีภาษีที่ได้รับกรรมสิทธิ์ในหุ้น ไม่ว่าหุ้นดังกล่าวจะมีเงื่อนไขหรือไม่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับการจำหน่ายจ่ายโอน และไม่ว่าหุ้นดังกล่าวจะเป็นหุ้นที่มีการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หรือนอกตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

สำหรับจำนวนเงินได้พึงประเมิน ให้ถือตามมูลค่าหุ้น ดังนี้

1. ในวันที่ได้รับกรรมสิทธิ์ในหุ้นดังกล่าว เป็นหุ้นที่มีการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

(1) หากหุ้นดังกล่าวมีราคาขายให้กับประชาชนทั่วไป (Public Offering) ให้ถือมูลค่าหุ้นเท่ากับราคาขายให้กับประชาชนทั่วไป

(2) หากหุ้นดังกล่าวไม่มีราคาขายให้กับประชาชนทั่วไป (Public Offering) ให้ถือมูลค่าหุ้นเท่ากับราคาเฉลี่ยในตลาดหลักทรัพย์ในเดือนที่ได้รับกรรมสิทธิ์ในหุ้น

2. ในวันที่ได้รับกรรมสิทธิ์ในหุ้นดังกล่าว เป็นหุ้นที่ไม่มีการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

(1) หากหุ้นดังกล่าวมีราคาขายให้กับประชาชนทั่วไป (Public Offering) ให้ถือมูลค่าหุ้นเท่ากับราคาขายให้กับประชาชนทั่วไป

(2) หากหุ้นดังกล่าวไม่มีราคาขายให้กับประชาชนทั่วไป (Public Offering) ให้ถือมูลค่าหุ้นเท่ากับมูลค่าทางบัญชีในรอบระยะเวลาบัญชีก่อนรอบระยะเวลาบัญชีที่ได้รับกรรมสิทธิ์ในหุ้น

กรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดจะเสนอหุ้นให้พนักงาน ลูกจ้างกรรมการ ที่ปรึกษา หรือบุคคลผู้รับทำงานให้ในลักษณะทำนองเดียวกัน โดยมีเงื่อนไขเกี่ยวกับหุ้นดังกล่าว และประสงค์ที่จะทำความตกลงเกี่ยวกับการคำนวณมูลค่าหุ้นเพื่อประโยชน์ในการเสียภาษีของบุคคลดังกล่าว ให้ยื่นคำขอต่อกรมสรรพากรเพื่อเสนอกระทรวงการคลังพิจารณาต่อไป

ตั้ง ณ วันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538

อรัญ ชรรมนโน
(นายอรัญ ชรรมนโน)
ปลัดกระทรวงการคลัง
ประธานคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวสุรีย์พร อินแก้ว
วัน เดือน ปี เกิด	28 กรกฎาคม 2520
ประวัติการศึกษา	- สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง การบัญชี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ ปีการศึกษา 2539 - สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ ปีการศึกษา 2541
ประวัติการทำงาน	เม.ย. 2542 – ปัจจุบัน - ผู้ช่วยผู้สอบบัญชีรับอนุญาตอิสระ โดยนางสาวกึ่งกาญจน์ โกสลากร ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตทะเบียนเลขที่ 312 - ผู้ช่วยที่ปรึกษาทางบัญชี ภาษีอากร และวางระบบบัญชีอิสระ โดยนางสาววันดี เจียรตระกูล ผู้ประกอบการวิชาชีพบัญชีอิสระ